

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

باریک در
صبا

- ۱
- ۲
- ۳
- ۴
- ۵
- ۶
- ۷
- ۸
- ۹
- ۱۰
- ۱۱
- ۱۲
- ۱۳
- ۱۴
- ۱۵
- ۱۶
- ۱۷
- ۱۸
- ۱۹
- ۲۰
- ۲۱
- ۲۲
- ۲۳
- ۲۴
- ۲۵
- ۲۶
- ۲۷
- ۲۸
- ۲۹
- ۳۰
- ۳۱
- ۳۲
- ۳۳
- ۳۴
- ۳۵
- ۳۶
- ۳۷
- ۳۸
- ۳۹
- ۴۰
- ۴۱
- ۴۲
- ۴۳
- ۴۴
- ۴۵
- ۴۶
- ۴۷
- ۴۸
- ۴۹
- ۵۰
- ۵۱
- ۵۲
- ۵۳
- ۵۴
- ۵۵
- ۵۶
- ۵۷
- ۵۸
- ۵۹
- ۶۰
- ۶۱
- ۶۲
- ۶۳
- ۶۴
- ۶۵
- ۶۶
- ۶۷
- ۶۸
- ۶۹
- ۷۰
- ۷۱
- ۷۲
- ۷۳
- ۷۴
- ۷۵
- ۷۶
- ۷۷
- ۷۸
- ۷۹
- ۸۰
- ۸۱
- ۸۲
- ۸۳
- ۸۴
- ۸۵
- ۸۶
- ۸۷
- ۸۸
- ۸۹
- ۹۰
- ۹۱
- ۹۲
- ۹۳
- ۹۴
- ۹۵
- ۹۶
- ۹۷
- ۹۸
- ۹۹
- ۱۰۰

۱۵۱۸

بسم الله الرحمن الرحيم
 تاریخ تولد این جانب حاج شیخ محمد
 شاه میرانی مسیحی ۱۲۴۲
 پنجشنبه دو قمری در شب هفدهم ربیع اول
 سنه هزار و دویست و نود و دو ۱۲۴۲
 ۲۶۲ در سن تمام آبادی
 معروف به صدر المذحین

۲۰۳۹۸

۱۵۱۸

کتاب در کتب
عبدالله شمس

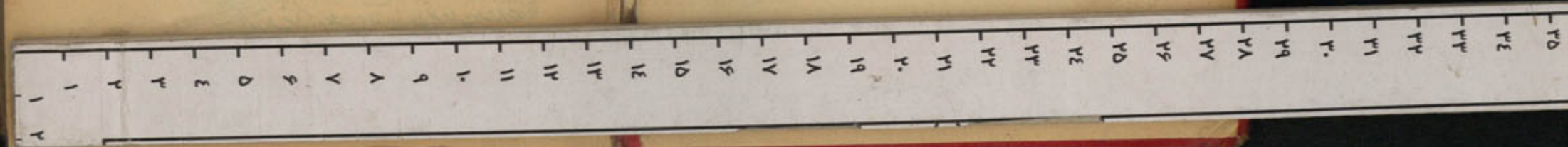

بسم الله الرحمن الرحيم
تاریخ تولد این جانب حاج شیخ محمد
شاه میرانی سبجی ۱۲۴۲
پنجگاه دوقمصری در شب هفدهم ربیع اول
سنه هزار و دویست و نود و دو ۱۲۴۲
۲۶۴ در سن تمام آبادی
مستوفی به صدر المذبحین

۲۰۳۹۱

۱۵۱۸

دور خانه دو پناه در آن شهر بای شده و چندیت شنبه خانه نیز در آن شهر پناه
سی سال قبر سید خانه هم در وقت حکومت او خراب بوده و نیز در آنجا در آن شهر پناه
نمید و در آن شهر پستی اتباع خانه با او هم در آنجا است که در آنجا در آن شهر پناه و در آنجا
برای مراقبت آنها در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
گرفته است هر قدر هم در آن شهر زیادت جفت او را در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
بر آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
خودشان داشته و از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
بر آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
نیز در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
دفاع او را در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
جاری و کار او را در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
شروع می شود در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
مرد و آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
و بعد از آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
بهره و آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا
پیرایه در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا

و بزرگبانی که بزرگوار باشد مسجد است که در حق حضرت پیر علی سلام و دان واقع است
 چند ملک قبر است بجز آنکه در آنست برادریت و نود و هفت برادرها و دهان پر از کرم و کرم
 و در آن دهان از آنست در ده و موط و حجرات را تخته کجی داد و سبب بصر این آقا بزرگوار
 بجز آنکه آب سخی از نری نظام نهاده نیز در تاریخ هزار و سیصد و شش بیان کند و بارگاه و قبره امام
 است که کاری نمود این مدرسه و بعد بولطه در حق شریفه امام زاهد و قدیم انام است و نام خود
 بود است و در کمره سنج در حق (چند) شهرت یعنی پیر کوچک حضرت امام
 خان و خواهر حضرت امام باغ خان علی بن موسی از علی السلام مدفون در بارگاه تمام
 ابر حاکم است در حق در حق حضرت مدعیوب نام مسجد کوچکی است و مسجد باغ خان
 موسوم کرده بود در زمان قدیم چندان آباد بود تا اینکه خراب قطب این بنیاد شریف
 سکران که شریف ارشاد است و طرفه غیه نقشبندیه و دارای صفات حمیده و معرفت حقیقه
 و صفای باطن و خلق متدب است در این مسجد سکونت کرد و تعمیر کلی آن را نمود و در حق
 دست بر نهاد که اکنون مسجد و خانها بسیار خوب و پاکیزه شده و در این مسجد شریف
 باغ خان توفیق و احترام حضرت حاج شیخ این مسجد و خانها هم است و باغ خان حاج حضرت
 و بقعه جمیع در این خانها برای سکر و ریاضت و تهذیب و تصدیق سکون و نروزی است
 و چند نفر تازی قرآن بهر در آنجا تعلیم و تاجیم الله تعالی و ذکر تعقی شمس و ماه و انوار
 این خانها هموار و شرفا و عابدین و غریب و مسکین است و تمام آن در آن آوارها
 از دهان زوال خود بجز شریف و بزرگوار روزی نباشد و آن شریف و بزرگوار و شریف و بزرگوار

این نیز و خانها است شخص حاج شیخ نیز طرف بقعه و دهانه محرم ابر حاکم است
 خورق خا بره و کرامات شریفه از ایشان دیده و وارادت و جسد ایشان در حق نیست
 بزرگوار و جسد رسیده که خا بیا بیا در ملک فدوی او همیشه (بار) چشم و چشم
 کفها براند و دیگر اینکه در هر روز قدمی هر که بایست مشهور یا بیدار که بیا با آب صفت
 باغی خوش منظر و با صفا دارد که در جزو دیو و جبال مطهره شریفه در طرف یک کوه
 صد قدم که در هر پنج میوه مرغ خسرو آباد و در بنای محرم امان آن خان بزرگوار است
 چهار باغ و چهار ده خندان و چهار حوض بزرگ و یک عمارت شریفه است و بنا به آن
 قدیم و غیب خراب بود که در آن ده و سیصد و یک صحرای محرم علی بزرگوار شرف ملک بزرگوار
 نوه محرم امان آن خان بزرگوار است که در کعبه وضع عمارت در بنیاد و بطرف چهار صحرای بزرگوار
 عمارت محرم و عالی در آنجا ساخت و تمام بنا را در سنگ چهار صحرای بزرگوار پای کرد و یک بار
 کتی که در آن ده آن زینت جبهه در ضخیم است در صد قدمی عمارت ساخته و در هر صحرای
 دیده شده و در حق قیام دیده است از عمارت بسیار و نصب ایچ و بجز بقعه شریفه هم در آنجا
 باغ و خندانها هم تعمیر کتی نموده و در هر این باغ خندق عمیق پر از فیض حشر کرده و میان
 خندق را درخت بیه و چهار کاشته است که عا و طرب باغ شریفه در آنجا
 می که تقریباً چهل در آن توفیق و وجه نقد در این کاشته و یک کاشته و در آنجا
 و آنجا در روز کار باغ خا بر چه نمایان روز کار باغ را در آنجا در آنجا در آنجا
 کشیده در تپه در در مقابل در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا در آنجا

از دایره اشک و دایره دیکر تقدیر این بود که ایشنه طوطا از سنگ بزرگ بر آید و در آن
که گشاده در ابتدا آشیانی آن دیده شود و میگردید جای آن شربت و یکصد قطعه برآید و بر سر
بقعه در زیر پله و مرتفع و درین بقعه در آن است یقینا در آن چه بود و بر آید و از آنجا صدای
و غریب شریکات جز در دریا میکنند و در چند نقطه از سطح آن تپه و در آن آب
پروان می آید و آبش هم جری و بطعم است با فصد قدم تا حدود درین جای دیگر است که در آن
و دیگر (میکنند) این لفظ هم بر آن معنی دریا و این و کوه در درین است و در آن
قدم محوطه آن می شود و از آب و آبش و در و بر سر خرابی است از طرف این و در آن
حوض بقدر نیم ذرع از سنگ بین آب فروج کرده چنان آب برای هر نفس می آید و در
بیا رفیع و بجزیب و در آن است بر کسی نخواهد میان آب بود و کینه و دست او را می گردانند
با نای سنگ فرو می کشند و در آن آب شست و در میوه هر کسی شست و در آن شست و در آن
آب بقعه بقعه گشتن مخصوص که در آن آب باران و در آن است او را و هر چه در آن فروخته
و تا حال چند نفر در این و کوه خرق گشته و در آن از آنجا شست و در آن است او را و هر چه در آن
نظام هم در برای مدا و بر آن رفت و در بقعه و بارگاه امام زلمه در آنجا بقعه قبری هم نمود
چند روز در آنجا است و در بقعه ریسانهای زیاده علق و کوه و معصوم و بفرمانش خوش قریب
چهار ذرع عمق آن بهم است و در غریب این آب یک این است هر وقت این آب
در سنگ خود برود و در کوه آن شود و می بیند در موالی تنه آنجا فوت و در آن
سایه و باران و بر سر رسید است اما که بر آنجا بود و در کوه و در آنجا است و در آنجا است

و آنجا فلک این بزرگ بسیار است و در آنجا است چه فیه با هزاره و است
آب ندارد و غلبه آن و در آن است و در آن است و در آن است و در آن است
که در فوج و بر سر بقعه مخصوص دارند و این است که در آنجا است و در آنجا است
کوه آن است و غلبه همین است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
چند سال قبل آبوی زیاده کوه کوه در دشت و محرابی هستند و در آنجا است و در آنجا است
کوهی دشت و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
شرق بزرگ همان و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
است شای بزرگ که در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
در این بزرگ در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
این قوه از احاک بقعه و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
این بزرگ بقعه فرعی است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
غیر از این در این بزرگ معالای و فرعی است و در آنجا است و در آنجا است
ولایت با خزانة دولت ابدیت عاید خواهد شد (که محاسبی که است کرد) و در آنجا
از بزرگات همین که در بزرگ ابدیت است این بزرگ هم در شرفی و در آنجا است
همین آن در بزرگ بزرگ و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
بتر و قرا و سمور و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است
این بزرگ در بقعه قدیم سلطان نامیده اند و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است

و شیخ واد و سکون زای بنو بهت این بود که در طرف غربی شهر بغداد و فرسخ واقع است
 این محل را بنام کسی و غیره همیشه در این قبیل رتبه و در کار کشته است و در وقت
 و تخیل که هزار نفر نفس دارد و بایت چند آنها حیات و چنان که در این محل و خارج آن
 فرقه اند که این دوات بشارت و دردی غریب همیشه حیات خونی است
 در این بود که حاضر زبانه بهر بنی که بقدر کفایت آگاهی است که این محل هم بخندان
 غرب نیز در غایب این دوات کوستان است و بهر یک و در این دوات و در این دوات
 فوش هم بهر می آید و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بعضی از این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 کفایت بسیار و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 آگاهی این بود که در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بعد از مدت و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 و یکی از این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بنام که در فرسخ و در طرف جنوب شهر واقع و دارای شصت و سه دوات و در این دوات
 و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 همیشه عمره مذکور شصت و سه دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 و غایب مسجد با قدم البنیان و مسجد جده و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 نشانی که امجد و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 خفته

فیه دوات حضرت عمر بنی که در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 چنانکه در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بود که دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بهر می آید و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بکاه و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بقیت و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 مراتع و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 که (بسیار) میگویند در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بطور رسیده و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 بن تید عبد الغیر (بن تید یحیی) بن تید نصر (بن تید یوسف) بن تید علی
 بن تید سمیع (بن ام سرکی کلیم) بقعه حاضر این بود که در کتف و در این دوات
 جومات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 که در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات
 زبانه و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات و در این دوات

زبان امان و کشته بختن زبان او ای و بر خلاف زبان امان شهرت چون اوردن آن
 قرب جوار و از هر پرسته چهار بار صد سه و آنرا چاشنه و هزار او ای هر گونه نقدی از آن
 بنامند همین است این بگوک چهار هزار و سیصد و چهار ده تومان بجهت بستر زدن آن
 معاد می کنند (دیوکی از بگوکات بجهت کانه) بموت (سارال) قرا توره) است و
 در تمام سکه مهر بجهت بیک بگوک قرار دهاند این بگوک در طرف شمال میزند
 بقا صده فرسخ واقع و حالا دارای خود سکه که در سبب منور بود و در این سکه کانه
 بسیار کسیر و غالب از کثرت برف چهار ماه راه آن مسدود است صفه از این بجا در بجا
 و ثابت ان انواع ریاضین و کلهای الهوان دارد چشمه های آب صاف و گوارا و خوش طعم
 زیاد در این بگوک است و در غنای این بگوک بسیار با کوزه و مظهر میزد گوشت کوفته این بگوک
 از گوشت همه جا لذیذ تر است در فصل تابستان این نقطه بهترین نقاط گردن است
 مردمان این بگوک هیچ صیغ اهراج و قوی نیاید چاشنه زمین آنجا بسیار خند و سطح است
 تخمین این منطقه و فرسخ عرض دهن دارد اما بگوک سیلو به طبع قرب جوار
 در این محل هیچ می می کنند این بگوک قدش ها لا قریب پاره هزار نفوس دارد
 طو لیس که باغ و نمند می در این بگوک سکونت دارند و همین بگوک می می
 کنم و جو و زرت و صحرای و غنای و دهنه و از دوتون ریه در آنجا بهر می که آب
 جعفر که ای ندارد آب این بگوک از روضه ها و چشمه است روضه ها و (قول آن
 در این محل واقع است یک از دوات این بگوک هزار کانیان هم دارد در کانه

در زبان کردی یعنی چشمه میگویند زیرا چشمه در این دهکده واقع است زیرا که کم از آنجا
 میگذرد بسات این بگوک صفا و هزار و بیست و دو تومان است و لایحه را در آن
 جانی شخص برای اقامت با شتر ندارد باید در دوات گردش نماید و در دوات و شتر
 در این بگوک سکونت دارند و همه صاحب کینه و غنای همیشه امان این بختی شیشه
 و دوات در همان قرار چاشنه عمر اندازد آب شامی دارند در غلب دوات
 این بگوک مسجد و ایر است در این محل کثیرا هم بهر می آید چندیست بفرس بسات
 و اصدات شجره و بشیه و بیرون اتمام کرده اند از غنای آنجا هستند و همه قسم
 ضروریات دارد مثلاً مالکین و رعایا چندان بسات ندارند و تهر فرج در غنای
 دیوکی از بگوکات بجهت کانه (مهر خوره) است این بگوک در بجهت فرسخی شتر میزند
 در این محل بخراب واقع و حالا دارای بجا و پنج پارچه دوات بخراب و بخراب
 در آن قریب نود و یکده آباد داشته یکی از دوات مهر خوره به (پست) بگوک است
 مسجد و کینه بسیار خوب دارد که در سیصد و هشتاد سال قبر زمین نبوده و شیخ
 بزرگ و بیسم نامی در آنجا مدفون است که در جمعه شایخ کبار بهم و حالا بقبره او رفته
 مردم بخراب است شایخ این بگوک از اولاد و اخفاء و شیخ در ایام همدان و کوه
 نود و هزار گند دارد قبر دیگر که (مولان آباد) هم دارد در این بگوک است کینه
 شفت و نوار است و در آنجا از سلسله شایخ کبار می باشد که در اینجا در اینجا
 نام داشته و شمس بن شیخ حسن مولان آباد است شخص بسیار بزرگ و صاحب کینه است

باقی آنجا بنیاد کرده که حال سببه جامع و برای سوره و شعر گفته است در روزهای محرم و غیره
امام شافعی نماز جمعه در آنجا میسکند از یک بازو خوب و سر کار و نه برای سوره دارد و از آنجا
غریب و محلی در آنجا زیاده است یکی کار و نه از آنجا و از آنجا شیخ مصطفی حجازی
سفر است سراج الدین شیخ عثمان و از آنجا طریقه نقشبندیه و شیخ طریقه قهادهای سفر است
یکجا و نه نیست بکار و نه برای دیگران و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
حال آنکه خراب شده تمام کرده و در آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
و کرده و در خانه های خودشان که آنجا داشته اند و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
حالی و بار و رقی را و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
پایز خواسته کاشت واحدی بتمام مواضعه بنیاده و کار کرده از آنجا و از آنجا و از آنجا
همه را که با آنها می خورند از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
بنوده و همچنین رفته رفته به طریقه پهلوانی کار فرمایان در تمام مملکت قلع و برآ
و حکومتی خراب شده و نه در آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
و با نعم و نیز محسوب می شود مردمان با علم و تربیت زیاد دارد و یکس مردودان آنجا
غالباً شریکس شهر منسج و یکس را و جمیع است آب این جرک از روه خان
و چشم است در طریقه سفر باغات و اشجار زیاده است و نه سوره آنجا باغات
و میشه و درخت گفته دارد و عده نفوس این جرک تقریباً چهل هزار نفر است گفته تعبیه
و تاراج عمرانی و بر حضرت شافعی پیشه و غلب طریقه نقشبندیه و از آنجا و از آنجا و از آنجا

و نظیر آنجا نیست بجز در کلمات تیره و پنهان و تر است چنانکه آید قیاس در این غیر متعارف و شایع
 تمام خانه با یکی است با چشم انداز و باروق و دهانت غرضی همانند در نزدیکی بر فضا
 صفای مخصوص در آستانه است تر و تیره خون میزند و مردمان آنجا غالباً قوی بکلی و صحت مزاج
 ثابت است و تفریحی که کم است در نزدیکی قیاس معنی سنگین می باشد بهر اندازه که بخواهند
 برای تفریح و سرگشتگی و خوشی تمام دارنده عرض و غیره بر روی می آورند این سنگین است
 در وقتی که از کار کن پر و می آورند تفریحی نرم است بهین که با وجود سختی و مشقت
 در این بزرگ زیاده از صرف نمودن بهر می آید و کفایت بزرگ باشد و تمام می آید
 تفریح در جانب غربی بقا می شناسد و فرسخ بکاف باشد انتقال دارد و گردن فاصل
 این در بزرگ و مشهور بگردن (خان) است خان در اینجا مقصود کار و در تر است
 مجرای بزرگ از قریب در وسط آن گردن در نهایت بخت تمام باشد نه چنانچه در میان
 و نامور و برف که است در موضع زیارت عابری و کار و این را پناه دارا
 بهر دو حال بواسطه پیادگی حکام و امانی که با وجود این پناه و است بابت و در
 ستر و مشهور از همه در میان بزم و حال باشد و در آن بانی بانی است
 این تفریح و تفریح و آبادی است و مات بسیار و غریب دار و خصوص قریب (مرفق)
 (و اکتفا) و قیاس و تفریح و دیوار بزرگ است بزرگ (بزرگ) است بانی بانی
 بر دزدن (خانه) و این بزرگ و تفریح و مشرب و بقا می شناسد و چهار فرسخ واقع است
 از طرف مشرب بزرگ کوی و جز با بزرگ خانه و مشرب قریب و در آن و مثلاً بزرگ

تفریح و اتصال دارد مردمان این بزرگ بسیار خوشی و در و خیز و به تربیت می باشد
 لقب حکام آنجا سلطان است و این لقب را نادرشاه بر بزرگ و بزرگ و بزرگ است
 عثمانی بکدام باشد و او را امان بخشیده و چهار دست عثمانی حکام سر قیاس خود را با
 که مختلف باشد است لقب داده نادرشاه نیز با قیاسی غیرت و حیثیت نظری
 معارضه باشد و تفریح و لقب سلطان بکدام سر قیاس ایران و تفریح و بکیم بهین باشد
 غیره هر روز وقت غروب شتاب در بانه نقاره و طبل می زنند و در قیاس
 مکتوبی نقاره خانه مخصوص داشته و حال تمام قیاس نیز غراب شده این بزرگ قیاس
 و در بیت پارچه و مات بزرگ دارد و جمیع که هستند و اطراف و کاف بانی بانی
 درخت و درخت است و این درخت چهار و تفریحی می باشد که یکی از آنها در درخت است
 که قیاس نازنه آن غیر چهار است و کاف ای بیک تران و در آن هم تفریحی می باشد
 از آنها که اکنون است و اینم بقا و در وقت از بزرگ چهار ای بیک تران و تفریحی می باشد
 و از ده جود شتر می انداخت را باند و دیده دم و برای زیاده بصیرت خوانندگان بانی
 بکدام (۱) از درخت (۲) کز بکین (۳) سبک (۴) قیاس (۵) بزرگ (۶) قیاس
 (۷) قیاس (۸) در قیاس (۹) بکین (۱۰) در بکین (۱۱) از درخت (۱۲) بکین
 این بزرگ را دران درخت بکین و مشرب و مشرب است و مشرب تر و مشرب تر است
 بواسطه این شتر را در بانی بانی بکین است و بکین است که هم در بکین است و بکین
 تفریح و در بکین قیاس بانی بانی که هم در بکین است و بکین است و بکین است و بکین است

در آنجا باشد و در وقت چهار برای اتمام کار بجزایر فرود گردد و در تیرم به نخل شرف است
که پنهانی شد و کار قلع جبر به تیرم پناه و در جانب غربت غیبه و حکومت تیرم
با تمام قلع اتمام قلع فریب شهر از زمان خروج و محارفات کرده بودند اما
بالات قلع و ناوین و ناوینده پنداشت اما به وحشی جو از قوم از قلع
که این قلع در آنجا باشد و در آنک فرستی تمام به بار اندر شد و در آن فرست
از آن در خانه های خودشان بکار بردند و بعضی از کارگران در محراب
جوت بقایم قلعش و برانده برینا مدح حایقه قلع قیرم و جبر و دفع و تمام قلع
در زمین پانص است برای این قلع جو از قوم خوب نیست و به قلع بزرگ
برای آنجا بخوبی تغییر میزد و جانی خوش آب و هوا دارد و جوب به بار
قلع به جوب جاریت در این قلع چهار جوب و جوب قلع برای در آن
بوده که قلع و تیرم به نخل شرفی و قلع قلعش به بار و در طرب و طرب
در جو از قوم و در قلع به نخل شرفی این جوب خوب است و تیرم
بناک و در تیرم تیرم که در آن باور امان و جوب به نخل شرفی
تیرم و دارای یکصد و سی قیرم و مات تیرم غایب اند و تیرم
درخت تیرم و بن و طرب به نخل شرفی و در این جوب تیرم به نخل شرفی
که تیرم تیرم و تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
و جوب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم

آب و معروف بر آب و به نخل شرفی و به نخل شرفی و به نخل شرفی
آب قلع جو از قوم و تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
خودش است و تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
ایدت و جوب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
و تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
کف تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
و در تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
که در تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
و تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
عمر شایه مردم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
کوی و کسج و جوب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
مغایر است هرگز غایب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
بند و بطر جای و در تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
کف دست تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
عصا رنده نیست در جوب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
در تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم
و جوب تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم تیرم

اینهمه ناله بیت از سنگ و آتش همه جگر و غصه را لب زخرف ناله است بغض
 صدمه قدم بهر آن صعب بود و در یک دهر است و تا کنون اصراری نداشتن آن نرسیده
 و چنانچه نذر آتش بغض آن معجزه بود و روایت میکردند که هرگز در آتش بیابان کرد
 برای کساحت این معاره لغت و باز کرده بسیار کاف و ملازم بیان آن فرمود
 راه و کفر پیموده که بعضی نذر آتش پاک شده و بعضی نذر آتش برگشته و غفلت چنان
 رخسار نیز با صبری کشف در شعله و دیگر صفتش این در آتش کجاست و خیر غم
 این قهر مخوف را انچه نذر آتش که شکر از هر فرع کل و کجا که خوبست و خوبست
 و هر دار که در آتش شعله صحرای آتشگاه و دانه در رسم بهار و تابان جوی
 بظرف این که می آید و ده روز و بیت زده در آتش و غلظت پنهان و آتش خراب
 هر فرع و هر ضعیف در این که یک و یک جابجاء و زلزله است نذر هر فرع که کوی
 و در چنگ و در این که است زلزله است سیم یک نامی از طایفه زنای در زمان
 محکوت مرحوم حاجی معتمد بود برای کشا که به شکر و شکر و یک چنگ زنی
 چنگ آورد در بهر سیم یک در جوان ریشه و قوی دین و چنگ در آتش نذر
 نذر چنگ چنگ برده شده بهر آنکه شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 تا از پای در نذر آتش کشته بود و در آتش کشته بود و شاد و شاد و شاد و شاد
 آورده تمام کاف و در آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 در آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد

بسیار و ناله بیت تو نام نهادم بیت تو نام در جیب و در بر دانه و در آتش و شاد و شاد
 که نذر آتش حکم و ناله که کشا را نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 که نذر آتش و دعات کشا و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 چون تا زنی و توده جودت نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 برای این کشا و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 به تاشای این کشا و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 و بسیار چشم در این جوی که نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 و تیر و مرغی غریب دیدم و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 که مرغ مرغ و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 با نهایت فصاحت بخونده (وای چنان کشته شد) و این نغمه را در آتش و شاد
 بر سیم است مردمان عوام تر فهم میکردند و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 و در کان خوب شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 حکم که نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 فر و دیگر و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 وضع جوی که نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 چنانچه نذر آتش و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد

بسکه هم قیصر خود این آثار غیر نداری خود در دوزخ کار که شد (دو خانه ترم)
 (دو خانه بختان) و منع آن کوستان قرین (شاپنی) و لون طرف در آن
 این در قریه در دوزخه فرسخی شهر سنبلج در طرف غرب واقع است و در آن
 بختان میباشند از منع این دو خانه تا قریه بختان شش فرسخ است و در آنجا
 بنامفت چهار فرسنگ دیگر در محاذی سر و آلا بر دو خانه میران و از آن
 دریاچه زره بار است محلی میشود و از آنجا نیز بقا صله شش فرسخ در این
 قاس آباد در دلمان بر دو خانه کا و در دو در دو خانه شهر دهم و مجموع آن
 بسیردان و همگی بسط بعد و در سر خود شد این دو خانه نور کول
 از منع تا سیردان قریب چهار فرسخ است و در آنجا در و جریان آن
 همه جا بیا ب جنوب است (سور کول بضم سین مصر و دوزخه)
 و سکون رای مصر و فتح کاف تاری و قلم داد و کول سکون نام است
 و سفر آن سر خه تپه چاشه (سور) در زبان کردی سرخ و کول
 تپه های کوچک رسی در کوه کونیه و یک و غیره در آن نزدیکی
 ششم (دو میران است) میران (بفتح میم بر وزن غریان است
 و منع بودک میران در جردن یا بر بلسا که کورتان سمت خیریه
 دریاچه زره بار در میران است و سر چشمه این دو خانه همین دریاچه است
 و جریان آن بطرف شرق تا محاذی سر و آلا و در آنجا بر دو خانه نور کول
 مدتی میشود و از آنجا بیا ب جنوب جریان میکند تا بر دو خانه

بسکه هم قیصر خود این آثار غیر نداری خود در دوزخ کار که شد (دو خانه ترم)
 (دو خانه بختان) و منع آن کوستان قرین (شاپنی) و لون طرف در آن
 این در قریه در دوزخه فرسخی شهر سنبلج در طرف غرب واقع است و در آن
 بختان میباشند از منع این دو خانه تا قریه بختان شش فرسخ است و در آنجا
 بنامفت چهار فرسنگ دیگر در محاذی سر و آلا بر دو خانه میران و از آن
 دریاچه زره بار است محلی میشود و از آنجا نیز بقا صله شش فرسخ در این
 قاس آباد در دلمان بر دو خانه کا و در دو در دو خانه شهر دهم و مجموع آن
 بسیردان و همگی بسط بعد و در سر خود شد این دو خانه نور کول
 از منع تا سیردان قریب چهار فرسخ است و در آنجا در و جریان آن
 همه جا بیا ب جنوب است (سور کول بضم سین مصر و دوزخه)
 و سکون رای مصر و فتح کاف تاری و قلم داد و کول سکون نام است
 و سفر آن سر خه تپه چاشه (سور) در زبان کردی سرخ و کول
 تپه های کوچک رسی در کوه کونیه و یک و غیره در آن نزدیکی
 ششم (دو میران است) میران (بفتح میم بر وزن غریان است
 و منع بودک میران در جردن یا بر بلسا که کورتان سمت خیریه
 دریاچه زره بار در میران است و سر چشمه این دو خانه همین دریاچه است
 و جریان آن بطرف شرق تا محاذی سر و آلا و در آنجا بر دو خانه نور کول
 مدتی میشود و از آنجا بیا ب جنوب جریان میکند تا بر دو خانه

یزدان دامن بس کرد و آمد آن از منبع تا یزدان سی و پنج فرسخ است
 این دریاچه در بار که منبع این روضه است از قرار قول قضا شرعی
 سهری و اسم آن (سدوم) بهمه در تورات شریف ذکر شده
 سدوم رفته طریق غرق شدن ایشان را با انواع مختلفه پانی غنی
 علم غده ای بهیم چینه رسد قبرانی بنده بر حسب تورات از عمارت
 بطرف بانه رقم مخصوص برای یا حجت کنایه این روضه دارد
 بهفت مد خطه کردم در صورت اقدام و تکرار حجاج فوق بهم
 این دریاچه کشیده می شود بعد از کشیدن آب چینه حقیقت برای
 در وقت غروب و است اولت و کات خالصه در عصر مردی
 در اغلب و تیرا است بهر از خضر و جریانی آب دریاچه بمقتضای وضع
 از آن آب شرب و باعث آبادی و زراعت و تولید می شود
 در وقت غروب و است تا صبح است بکدام جا سردی نیست که
 کشیدن آب این دریاچه در هر قریه ای جیم و نفیس در آنجا پیدا شود
 تا آنجا جریانی دریاچه در بیشتر از میفرسند است بعد از کشیدن آب
 قسم از است خمر بعد روضه هفتم (روضه) است پس که اول
 و دای قان و قی لام نای و خانی است و منبع دای روضه در کوه بزرگ است که
 دشت) میگویند و فخر قره زان فخر حار و است آب این روضه بهر دریا

یکقسم آن در زیر سنگ در کوه پروان می آید و در آنجا بانه و سنگ است
 بقا صده و قدم از ده سنگ پشته می شود این روضه را (سراب بست) میگویند
 از منبع در بشرق حرکت میکند بهفت سده هزار نوع بطرف شمال می رود
 بقا صده هزار نوع یک سده سرب جریانی میکند تا روضه پروان
 و از آنجا بطرف شمال و در فاصله هفتم (روضه) است منبع
 کوه خان است و این کوه در جانب شمال بزرگ بانه واقع و در
 سفر بانه است و شرح این کوه قریب در جزو جبال معطه کردن
 بیان خواهد شد این روضه در منبع آقبه بانه چهار فرسخ فاصله
 بطرف جنوب و از آنجا به پهن مغرب و جنوب در جریانی است و است
 بهفت فرسخ میزد خاک و است غله در آن تنه میزند و روضه ای
 خاک و است غله در آن تنه میزند و روضه ای در آنجا
 که درستان در جریانی و بهر بای شورش که دریاچه در آنجا است و در آنجا
 در روضه جفانه (جفانه) نفع جیم تازی و بین سیم باغ کشیده و قیام
 و او معروف خنده می شود این کوه را معروف الف نیز استعالم میانه
 که (جفانه) باشد این روضه خیم بزرگ و شیر آب است درین
 و شش سه منبج بقا صده است و در فرسخ واقع و در جنوب است
 در جریانی است و منبع آن کوه چهره است در قیام نفع جیم تازی

ویم و تخی نامست و این لفظ در مصلح کردی (چند است یعنی که چهار قسم
 و انگوئی است در برابر قریه (بست) بفتح بای بر سر و سکون سین و هاء و ای قوافله
 یکی از قوافله که در استان و در میان خوار است درین مغرب مثل شهر سنبل
 و از ده فرسخ واقع است این ده خانه از ستر و یکا بگویند و در ده کی
 میان هواب (ده خانه) تنهائی و در برابر شهر طسوج که در برابر ده است
 و اخیر میشود است و این ده خانه تا برابر شهر طسوج تقریباً چهار فرسخ خیم
 و تنهائی بفتح هاء ای قوافله و قتم بای هزار و در ده و ف خورده میشود ده خانه
 در خاک کوک و در چشمه آن از کوکستان است بهای تنهائی (ده خانه)
 (ستر) که بگویند از بلکات کردان است این ده خانه سر شهر است که
 خان است که باقی ذکر شد جریان از ده خانه بیابان است از جلوه
 قصبه ستر بقا صدهایت قدم میکنند و از ده خانه تا ستر بر سر شهر است
 و از ستر بقا صدهایت چهار فرسخ دیگر در برابر قریه قصبه و ده خانه ستر است
 بر ده خانه جفا تو ختی میشود و از آنجا بر برابر شهر طسوج اودیه می یزد
 است و این ده خانه تا ده خانه جفا تو چهار ده فرسخ است (ده خانه)
 خور خوره) بگویند از بلکات کردان در باقی ذکر شد و چشمه
 این ده خانه هم که چهار قسم است که بنوع ده خانه جفا تو است از
 از بنوع بطرف مثل در جریان است و بمافیت ده فرسخ و ده فرسخ

جفا تو میرد و در برابر اودیه میرد طرف مغرب است که چهار قسم ده خانه
 جفا تو است و طرف شرق آن بنوع این ده خانه خور خوره است (ده خانه) ای
 و از خاک کردستان بر می خیزد و در برابر ای رشت میریزد باین تقصیر است
 و قول اذن که بر ده خانه (در ستر) هم از قریه میخواند اند شانه در ده فرسخ
 شهر سنبل واقع شده بنوع آن از کوکستان است محل سلال است که شرح
 اینهمه هم در جرد بلکات است ذکر شد این ده خانه قول اذن که در ستر است
 و قصبه است و در طرف مغرب بیابان مثل جریان میکند و طسوج آن تقریباً
 بمقتصد ذرع میشود تا ستر که دس برسد و از آنجا بر زبان و از زبان میکنند
 بر برابر ای رشت میریزد این ده خانه فصرین عراق و از زبان است خیم
 ده بای دیگر از خاک کردان و خارج کردان و در ده فرسخ قول اذن
 میشود تا در برابر ای رشت برسد است و این ده خانه از ده خانه تا در برابر
 فرسخ است آب این ده خانه در خاک کردستان چندان منفعت نه
 چندین چاهی ستر در خاک کردان و خارج از کردان بر روی این ده خانه است
 از جمله میرزا عیسی خانی جف و در آن چرخه بر روی آن ساخته بود بعد از مرگ قریه
 بهم رسانید دیگر در حدود تعمیر بنیاد و هر قدر مناج کرده فی القصر بعد رفت (ده خانه)
 گویند که بفتح کاف تازی و سکون واد و شعی نام و تخی نام قریه از قریه کردان
 بنام ده فرسخ در طرف مثل شهر سنبل واقع و بنوع آن که بنام قریه قصبه و از ده فرسخ

از کوه بیکند و باغ صند و فرسخ دیگر در بره بر قریب راه بره قزل اوزن و خیر شود و از
بره بای رشت میریزند (در هفتانه) در طوار) ضبط لفظ طوله بفتح طاء و قاف و کون
لام و واد بالف کشیده و سکون راء و قیر در قرا و کجای که در کوهستان است
و شرق در هشت فرسخی شهر سنبلج واقع و موضع آن که هست آنست قرا که از راه قرا
و سیست که بمنابت پنج فرسخ در طرف شرقی شهر و جزو شهر است و پیشه جریان
این ده خانه به باب مثل است و در نزدیکی صولک آباد خاک کروی بر ده خانه
قزل اوزن حقی می شود و در آنجا بجرع بربای رشت میریزند از موضع آن ده خانه و در
قزل اوزن پاره و فرسخ مسافت است (در هفتانه) حاجی چاک که در آنجا است
این ده خانه در محال نیست آباد کردن و واقع و موضع آن که هست آنست چاک و در
از جنوب به باب مثل و جریان است در غیر فرسخی قریه قصدن و شرقی شهر سنبلج
سنبلج واقع است بیکند و است و این ده خانه در موضع بقریه قصدن پنج فرسخ
و در آنجا بر ده خانه قرار دارد و می شود شش فرسخ است و در آنجا بر ده خانه قزل اوزن
حقی و بجرع بر ده خانه رشت و هم میریزند ده خانه در قریه بربای که آن نیز
این است (در هفتانه) و در آن سابق بود که در آنجا واقع کردن است سر قریه
ده خانه همان کوه متصدیه بقریه و در آن است و این ده خانه را سراب رود
میگویند از موضع بر میخیزد و بجانب جنوب جریان میکند تا به شهر شادی آباد می شود
بطرف شرق بیکند و باغ صند و از ده فرسخ بقریه بربای که آن در شهر قرار دارد

شادی آباد آب این ده خانه بسیار نافع و در آنجا زاید از آن شرب است و در
منافع کلی دارد و آب این ده خانه بسیار سکنین و نیکو است زیرا که هم در
ده خانه (در پنج فرسخ) و در آنجا در قریه در شهر می رود و واقع کردن است
با شهر سنبلج ده فرسخ فاصله دارد و موضع این ده خانه کوه (مروارید) است که
مروارید در جبال کردن است و بمنابت هشت فرسخ در جنوب شهر سنبلج واقع و در
از موضع باغ صند شش فرسخ بر ده خانه (در از راه) در خاک کرمان آن است حقی
و در آنجا بقریه بربای که آنجا در شهر می شود این بود و قصیر ده خانه ای معلوم نمی کردن
در است و یکین است و در ده چشمه های و قه در خاک کردن خارج در شهر
و تعداد است و در شهر این ده خانه با شهر و شهر بربای که آن در شهر
جبال نامی و مضمعه کردن با شهر و در جبال شامه و کوه های قه در خاک
کردن زیاد و خارج ده خانه است با عمده و شتاب که قهر در قریه بربای که در شهر
بزرگ تر است و نام آنجا جبال و در آنجا روستای و بطور قه در خاک و نام
نابزرگ کوه (شاه) که متخف شامه است با عمده و در ده فرسخ در جنوب
شهر سنبلج واقع و فاصله بربای که در جبال است جنوبی کردن است
این کوه در ارتفاع و شامه و فواید و نافع شهر و در جبال نامی عالم شهر
ابتداء و قریه در آن که قریه در آنجا واقع و در آنجا است بطرف شرق کشیده
بعد از چند فرسخ بمنابت جنوب شرق کشیده تا بمنابت در بند کرمان رسید

از بسته آنها اورا بشمار میگویند پس از آن در هر کجای که بخواهی بر سر کوه صوفی
در صفحی که نشان آنرا در تپه او نموده اند تمام ملک در این کوه برف
و چاههای عمیق زیاد دارد که عمق اغلب آنها اتفاقاً سی ذراع است و این چاهها اتفاقاً
عمود بر برف کشته است و این چاهها در برف نخورده و در موقع تابان آفتاب
کل دریا چین در این کوه موجود است و در هر ذراع که در هر یک از این چاهها
درد آب و صدف اینگونه و اگر برای محرم رعایا داشته باشند و طبع
کوه و پاییز باغیان و پر زلفت است و دروغ این متن را در قرب جوار باین کوه
دورتر و گفته اند که گفته آنها در این کوه میگرد آید دروغ همه است و بسیار پاکیزه
و خوش طعم و مغز میوه در آنست که در آنست چینی سفید و خوش مزه و زمین آستان
در قسم حدود دویست و هشت خود در زمین گفته چه در طرف جوار خود و چه در
روانتر و شیر در این کوه چینی که درش و سیاحت همه در غایب جا باشد
و فوق از آنسان غایب در صوبت و این کوه در برف و در برف و در برف و در برف
کسی نقشه فوق از آنسان برسد چون باینست و اتفاق و غایت است که در
جوانان که در کوه و جوار خود در اینست که در برف و در برف و در برف و در برف
تاب و روانه و عشق و جوار خود و در برف و در برف و در برف و در برف
بله بله است و در برف و در برف و در برف و در برف و در برف و در برف
قدر وقت جوانان را بشناسد و بخت کند و بخت کند چاههای و در برف و در برف

دارای بخش آب و صفت فراوان و کل در زمین زیاد است که مظهری که از آن
 در کف (کوه) در این کوه بسیار است این که خسی کرم و کشتن و مظهری است
 و تری آن بسیار با نره جود درخت جود در این کوه زیاده است که بی نره
 دیگر از جبال مظهر که (کوه) است جبال این لفظ بفتح زون و کاف است
 و تخیل و مظهری که در این کوه و مظهر و مظهر و مظهر است این کوه در
 سفر فیما بین جنوب و غرب واقع است و بنک برک به تعال پیدا کرده
 و در حقیقت که آب و صفت بسیار دارد و دیگر که (خوردن) است
 این کوه در مظهر خورده واقع و بسیار مظهر است آب و صفت که به اندازه
 دارد که آگاهی آنست که در مظهر و دیگر که (ابرالان) است این کوه
 جنوباً در مظهر خورده و در آن ناحیه مظهر جبال باشد در مظهر
 این کوه به مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 ابدال نوعی از جبال و در اویش بیانی که در کوه است و در این کوه
 در آنجا است که اگر در مظهر خورده شود مظهر یا زیاده هر دو ناحیه پیاپی است
 چون در آنجا که در مظهر یا زیاده که به مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 ضرب مظهر است یکو نیز مانند بیانه ابدالان است خوردن دارد و در آن
 از هر نوع مظهر در این کوه و مظهر است یکی که (برایتم) است این کوه در ابدالان
 آن کوه (در مظهر) نیز یکو نیز در این مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 (مظهر)

بسیار جبال و مظهری که در این کوه و صفت زیاده و در هر نوع مظهر که در این کوه
 از جبال نامی که (سطن سراج) است این کوه در این شرق و جنوب
 در مظهر به مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 مظهر و مظهر سراج این مظهر است که در مظهر به مظهر این مظهر
 شده است در مظهر این کوه سراج بسیار خوب است که سراج (در مظهر)
 آب این سراج بسیار سرد و کوار و کشتن خیمه با مظهر و مظهر است این
 در مظهر به مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 از شدت به مظهر و مظهر است این کوه صفت زیاده دارد و مظهر و مظهر
 دیگر که در جبال مظهر که (آویدر) است جبال این لفظ با الف مظهر و مظهر
 و یا و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 در مظهر که در مظهر آب و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 در مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 آب صاف و کوار در مظهر این کوه جاری است و در مظهر این کوه بسیار
 مظهر و در مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 سنگ چهارپایه و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر
 و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر و مظهر

سنگ از این کوه آورده و در وصال آن تخته کهنه و قضا در آن ظاهر شده
 و شهر این است ابر این کوه دست نخورده و سنگی از آن بیرون نیامده باشد
 هرگاه به پیراهن عبرت حد خط نهانند و آنجا غراب بنشیند و متعین است و
 کمال قدرت خدا در مفسد آنرا واضح و درین تاریخ خورشید از آن ظاهر شد
 مقدمه این کوه در نیم از صد نفر یک و در آب و علف در درختان و در
 سرکونی و انواع کمر و یا عین در موقع بهار در این کوه زیاده است چنان
 خوش آب و هوا و کوهنای با نظر و عفا دارد و در کمر این کوه چوپانهای
 خوب پیدا و باغات و بهار زیاده است کوه نام از جمله دکانه خا
 دکانه خا (درخت) (امانیه) (ظفر تیر) (ایر تیر) (بک آب)
 کانه در مطوح کردی یعنی چشمه و میر تیر سابقا کوه پادشاهی کشته باغ است
 بزرگ و در آب شیر در آن تعلق دارد و مردم صنعتی خانی بر نظام آنها را بر
 آب و هوا پندیر و با تیر نامید مطوح قصری و شست و درخت را دارد
 چند آن نم است به چادر و نیمه قریف در آنجا خانه در زمست نموده اند
 در آنجا سنانی نامر کمال حاکم کردن آن نیز از این تیر در آنجا خورشید
 برانی و او است که منصف قصری در آنجا بنیاد کند بر تیر و معماری و
 چند اطاق متع و پاکیزه در آنجا ساخته و در آنجا آب و چمن از زمین ترب
 دلمه در آن واقع و کارگری در معماری و کجاری نامر کمال است و کوهی در آنجا

دلمه

کوه (آر بیا) است خط این لفظ با لف محمد و سکون رای مصد و فتح بای او
 و بای ثانی با لف کشیده است اینکوه بافت با نصد قدم در جنوب جوبک
 (بان) واقع است بسیار سخت و همه جا بخت و درخت و غایب درخت نارنج
 و جوط است و انواع درختهای مختلف و یک و علف دارد کوه کبر المنقعی است
 که امانیه بانه فرایده اندازد از آنکوه چمن و دیگری از جیب مطوح کوه (کوه پیر)
 باشد کوه بغم کاف تازی و فتح رای نصرت شده و چنانی های تیر است میان
 اسم قریه است در پشت فرسخی شهر سنبلج و اینکوه باند کوه قصر است و از
 غایب جیب کردن آن در آنجا شش بیشتر است بخت و آب و علف زیاده دارد
 بغب ایسه و ذغال شهر از اینکوه می گذرد و دیگری از کوههای نامی کردن کوه
 چمن و جیب است یعنی چمن چشمه این کوه در جوبک خور خور و واقع و شهر است که
 چمن و جیب آب خوب و کوه از اینکوه جاری است و بسیار سرد و در جیب است
 بایانه در اینکوه برف تازه و کوه مر جوب است و در جیب کیه و علف تیره است
 و اینکوه را در کردن آن درض ایجاب بنشیند و دیگری از جیب نامی کوه کشیده
 چمن اینکوه در بین شرق و شمال شهر سنبلج بافت شست فرسخ و جیب بند است
 یکمتری در فوق از این اینکوه و بشید معروف است و کشید و بارکاهی دارد بای
 آن از آن قدر است بجا نوب و بایان و آن کوه کردن آن قدر امان اند خان بزرگ مع
 نادره و آب جیب است و کشیده در کشیده و درون است این در فون که حب کشید و شست

جای تخت و ای از هر که ز دست است و نه ز بار از دست و صفت آب چنان و کل و صفت
 در این که موجود است آب و هر چه چشم انداز و صفای خوب و از وی بی برکت است
 چنین که گاهی که یک زبان که به و هر یک به بی کشید و شربت و فضا و فضا
 این که در ظرف بهین صحرای وسیع و زمین مسطح است چند ملک و قریب بهین
 مرحوم آقا محمد و عمری قلم بود و با ای این که در قصر آستان خیمه زده و چون نبه
 بر حسب دعوت یکصد به اینها رفتم صف و تاشای این خطه را در آن وقت از آنجا که
 فاضل صبح زود و قهر از طلوع تاب بپنج بطح خورشید ترجمه شد و قریب
 شریک که آتشین که فر فروری زده و تصور ضیاء از آن گرفت طلوع می شد
 ده دقیقه که کم غمره آن نمودار یکشت غلامه چشمه های آب صاف و کور و در آن
 زیاده است در و در این که یک چشمه است در کانه شاد و پند نایم و اندر با چوب
 او خانه در مرحوم غلامه کیشان سیب را شاد و شیب و صفت این را و غمره را بهین
 تشریف فرمای کرد تا آن شده آنچه به بهر بخیام غمره و جام فرهم و آب و خیمه
 پسند کرده و بعد از آن شاد و پسند کف اندر آنیکه بهین کوه (برابر) بردن
 نیز معروف است طرف شرقی این که مملک چار و در و شمال آنی بود که
 پسند آباد و منبرش بود ایدق و جنوبش مملک است و غایت از
 ایدت و ایشام چادرین کرد تا آنکه صفای این خطه شمع است که هر
 زنده غایت است در آنیکه ایدق بیش نایم و از کیه و غلف است

فرایه و منافذ زیاده میزند در آنیکه از هر چه است که گاهی بهین کور از آنیکه دارد
 جبل رفیع در کرد تا آن واقع و قریب و کرب است اینها است که بهین
 و اندر مملکت کرد تا آن که زیاده دارد و نه واقع غالباً کرب است و غلط
 و تصدیق تمام آنجا خانه از آنجا که خیمه بود و فرصت و مملک کانه خیمه
 با حضور کوشید که در شج غایت و ایدت و ایشام و دریت کرد تا آن
 برای زیاده بصیرت مطمع کنندگان و بهای مدعی کانه و مدعی نایم
 طریقی معتبره در در شهر نسیج کانه و قصر و جلال و ایدت باشد و از
 ایدت و اگر او بهین از و نه و در قریب و ایشام نیشه حایه ایدت چار و کرب
 کرد تا آن در قریب است (ایمیر غلامه کیشان) این خطه در هر زیاده بود
 حایه قریب پنجاه خانوار از آنجا به و عده نفوس آنجا تقریباً ایدت و ایدت
 اصیلات آنجا یکصد و هشتاد و ده سال و قریب کرب و ایدت و ایدت
 (ایمیر کرب) نفوس یا صد تجاوز هر سال است و ایدت و ایدت
 و ایدت و قریب کرد تا آن (ایمیر کرب) نفوس تقریباً صد و ایدت
 اصیلات و ایدت و ایدت و ایدت و ایدت و ایدت و ایدت و ایدت
 (ایمیر کرب) نفوس بقدر هزار نفر است و ایدت و ایدت و ایدت
 و ایدت و ایدت (ایمیر کرب) نفوس سیصد نفر است و ایدت و ایدت
 جای سکونت قریب ایدت و ایدق (ایمیر کرب) نفوس سیصد نفر است

برده است و این خبر بخاندان وقت در زمان دولت کثرت از اخبار دلا و فراموش
 اگر آورده و جمله ایالات این ملک در گورستان و هضم فراموشان اگر
 در دقت بنی اردلان بهر است بعد از آن ایالت بایان و سخن که بهر است بعد از این
 و جمله طریف اگر آورده بهر است (کری) (بکس) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم)
 (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم)
 در طریف و سنی بستان پرست در کوه زکریا (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم)
 و برای کشت (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم)
 و کشته (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم) (کشم) (نیم)
 زایه می و رقم طریف است که در ری و خراسان و مازندران و تهر و حسن کونست
 که بهر است قلاب زور کار از او طایف و دیار خودشان در بدر و پریشان نشسته
 و در آن کتب عیب و کونست نهاده و کار کار حالات آنجا غیر از هم و این است
 مطلب حقیر خواهد بود و قصه و اصلی ذکر حالات و دلا و بنی اردلان است
 در موب و نب و دلا و بنی اردلان و ابتدای حیره فراموشی ایشان را و دلا
 مختص بهر است بعضی آنها را بهر این مردان غریب و جلیش اول و دلا
 اردلان و خرد نام بسیاران بعد از آنکه که بر تاسم مردی در زمان بنی
 بر عیسی احمد عیسی بر کوهستان مستور و بهر خبر بنی اردلان بر سر و
 و برخی نیز بر این عقیده هستند که شخص اول طایفه اردلان خرد نام بسیاران باشد

که بهر است قریب زرد و ثور و عجم بهر برای و سوره ای باشد و ابتدای فراموشی و
 اردلان را در گورستان از آنکس در زمان که شده اند و این روایت بهر است
 مزید این مقام این بنده خود از مردم علی بر خان شرف ملک زلفه مردم آن زمان
 بزرگ باین شرح و تفصیل شنیده ام که در زمان خیفه شاه حضرت عمر رضی بر حضرت
 امام حسن رضی آمد و بهر بقیه شاه عسری امام نسیم است با چند نفر از صحابه که بنی
 در آتیه ذکر خواهد شد ما را تسخیر ملک عجم و تیریز کرد و پادشاه عجم که در
 اینام این خدمت بهر ری و صد و هشتاد و سه نفر از آن تشریف آورده و بهر طریف
 طریف نون اسلام زرد و ثور و یاران خود اختیار کرده و در آن تفرقه
 عرب آورد و تا قریب نه زرد و ثور و یاران خود و در آن خور با بسیاران
 که خرد نام کرده بسیاران آن بهر و زرد و ثور و شرح غلبه و شکر خرد میگویم و
 سر و در آن عرب و شکر و زرد و ثور و خرد نام بسیاران که در آن زمان
 نموده که اورا پنهان نماید و در چنگ سر و در آن عرب بر نام خرد نام او را
 در بسیار جای دله و حضری پیش او آورده است شانه خرد نام بر نام
 و تعلیمات قدر با خود اندیش کرده و بهر طریف است که زرد و ثور و عجم
 تاب و دست و بر برای با شکر عرب سید است و در آن تفرقه
 نیکو و در حضرت زرد و ثور و دست سر و در آن عرب که در خرد و ثور
 آنجا جان بهر دست نخواهد بود و خیم بهر است فقر و شکست که نام بهر است

رز و جرم در درجه شهاب منقول و سرور اجداد و هیزه حضرت امام حسن مجتبی
 هم مورد و نوازش و رحمت سرور حقیقت مدد لشکر هم خواهم ثم و هم این سبب
 و مبرک شایان را که همه جواهرات فیض است تعجب نخواهم کرد از قدرت
 بقدر عمر خدمتی یافته باشم چندی این مونس و خیال همه از طرف روانی
 تعجب شریار هم حرفه نبوده و در زبانه شب آورده محمود و یکس بیان سپاه
 برگشته خاطر حضرت امام حسن و قاضی کبیر سرداران قسطنطنیه هم از آن حضرت
 نهایت کثرت بهره است که با و شیر یار هم از خاک کبر استمداد و نیر و محمد
 لشکری هم است و اباب رحمت جند منصوره هم شود بخت خاطر مبارک حضرت
 حسن و سیرین قدری شورش همه از این طرف و سرشته خاطر خرم و نام آید بانی قوت کشم
 در جانشه نواب سرز و جرم شیر یار هم را از قوت جدا ساخته و قهر از طمع قیاس بخند
 از او عدد و غیره خود سرز و جرم در بار داشته و به سبب روی حجب شده و در
 حضرت حسن بیان رحمت در پنج زیاده در کشتن شیر یار هم کرده است سرور
 عرب از وقوع این قضیه و وضع شیر یار هم و همه قصور و جلیه باین آید به نهایت
 و سرور کردیده و نوازش و هیزه باین و بخیر و نام کرده و با و فرموده نیر و جرم خود
 تنهایی در از آنحضرت نمایان بشاید و نیر و جرم از اثر قضا معادست و قبل
 او را بر پر شده امارت کردت نامت را از آنحضرت تمام نموده و نور حضرت
 امام حسن علیه السلام نیز شده و یک صفحه کثرت عقیق یانه و نیر و جرم سینه و خط

گرفته و از آنکه و محمد رسول الله بر آن نقش همه با یکدیگر است که معادست خط مبارک خرم
 آید باین خط و امارت کردت نامت را با و او که از فرموده است و حضرت
 دستخط مبارک این است چون خرم و نام اردلان در این موقع خدمت نمایان بود
 ابرایت هم صافها و غم که شان و انعام نمود و مستوجب ترقی و امتیاز
 بود امارت کردت نامت را نشد بدست و از حد بعد اصغر و در جمیع و نیر و جرم
 ما و یکس اولاد و در بابت او مصد و غم به اندازه و مرکب معاصی کبر و عیث
 قنبر و تیر و تیر به خاندان حضرت رسالت پناهی صلوات الله علیه و آله شوم امارت
 و فرماندهاری در محال اوباقی با و سپاه محمد و آله و جرم شرف است و نیر و جرم
 و جرم محمد صادق خان پدرم این دستخط مبارک را در جعبه مرحوم امام اصفهانی
 می یابا رت نموده و بعد از فوت آن مرحوم بقصد و هیزه نامت است و یکس و نیر و جرم
 مبارک را در نزد امامان آید خان ثانی شیر نسیم شایان دیده و مکرر زیارت نمود
 و پس از رحلت آن مرحوم برست حسینقی خان شیر بهانه نامی پرشش افاده است
 و فیض هر آنکه تم شریف را در میان آب حاف می شسته و آن در ابهر
 پیدا و نیر و جرم می یافت را هم حروف چند نفی از آن خان کفر
 و در وقت مرض پنهانی دستم این آب از آن می دم فاقه و مرض نیر و جرم
 نوری و نیر و جرم از آن دیدم و دیگر معصیت حالا آنکه نام مبارک در نزد خان
 باقی است یا نیر و جرم به بر طرف کرده باشد صدقه موافق این بیانات خان

از این است که هر دو تا قیصر و قس و کما را فیه است که هم در قیصر است
 زیرا در هر دو بعضی از شمس و من است با قضا شرارت ناله و جاست فخری
 غرت خود را در دولت گیران می دانسته بطایف حیر و طریف عیادت در نظر
 و هدف بندگی خود ابرام و پیران بنایند غایب از حکام و دانسته هرگاه از روی
 خرم و قس در مقام تقیض و تحقیق بر می آیند و ابواب حیر و سعادت از باب
 محال است را مسدود نمایند کسی را بدون اثبات تقیض نیاورند و کین چندی
 از ابراهیم مقدس الهی شبیه معدن غمزه را بدون رسیدن که از غمزه غایب گشته
 و اسم او از شرم خضر بکشد و با قضا با مقام و آزار آن تحت آلوده و برنج
 دست بیکبار در دست ابراهیم عظام و حکام و هر مقام و جبریت که بفرمودی گشت
 مقام خود و تا قیصر و قس بنایند تا یقین انیس را در غمت ابراهیم غرض
 نفایه و محال قمارت نام نه (ای باب اعیس آدم روی است
 پس بر دستش میرود دست) غصه بهر از و قروح قریب هم رسیده که
 او در و اخلاص و رحم الهی از غایت بزرگ قیصر بسبب دلمه و بنا فخر و هم و کما
 غیر شرم و غمزه و عقاید و ادیان مختلفه پیش آورده و پس از تقدیر
 امارت و فرمان که از این خا فخر محترم منقرض و طایفه نبی از و در غن
 الهی چنان پریشان و بی نام و نشان که در میان نام و نام الهی و نام و نام و نام
 که از علم نرفته بهره نبرداشته و ضمیر خود را تحمیش جام جهانی تا بهجت ششم
 انجم بر

انقضات این است که بر حسب این بنابر و در فتن خلقی جبهه این روی است
 شخصی اول این دو دمان خرد و آسایان بوده و بواسطه قریب نزد خود و پیران
 امام فقهی حضرت حسن مجتبی علیه السلام و اسامی هر دو دمان که از کورت است شده
 غصه بهر و بدید که بر او شده با غرور است از له و تقدیر لم بر که کرده باشد این خرد و نام
 از تخفیف مذلت با وج غرت رسیده و از بدو مکران و از آن بقرائن و در
 بنی اروکان در پنج نقطه من است داشته از (اول) در ناحیه سر و در
 در حد و قس و شانه است (دوم) در قس و قس و قس و قس و قس و قس
 در شانه است (سیم) در قس و قس و قس و قس و قس و قس
 در غرت و در ای قس و قس و قس و قس و قس و قس
 و بی از بقدر و غیبه از آن حصین برانده و در و در و در و در و در و در
 چهارم قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس
 بنای از از طایفه غمزه یافته و در سینه بکشد و چند شش و بیرون خان نام حکم کرد
 و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس
 تاریخ چنین بر و بنا با این کلمه غمزه و قس و قس و قس و قس و قس و قس
 این و در دست و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس و قس
 از آن می نم این مملکت از بر قبه منع غمزه و قس و قس و قس و قس و قس و قس
 زمین غمزه داشته اند) غصه در و سینه تاریخ جرایب ثبت و طوالت که قس

اگر در مدح عرب هم اندر زده است این روایت بر قسم حرف حق است
برمنهج پرستند و کیش طریف اگر در قبر از طمع آب جنت به دست
فرمانده و با ظلام مخفی هر شیرازه یک رین و هزاره یک هجده و این جمعی چون
عیوی و فرقه ایسی و طیفانی پرست بهر نیت چنانکه عاقلان این فرقه ایسی و طیفانی
در همگشایی باقی و در میان طایفه کورانی ساکنین معرزه آب موجود است که
نقصی که بکنند بن فیسوس بک شمر زور کنند طرف غربی که در آن را حاذق
بک شمر زور تصدیق بقهر و زور همیشه است پرستی مجبور نموده اما سرته و شای
که در آن مجبور عاقل مجوس بودند و ظاهر بهم در مذاب کیش بجاعت تنیری را
جانب جنوب که در آن است ایستاد است و بعد از کیش مسیح علیه السلام بهر پس
سپیدار ایران این مجوس بقدر که در انحصار این است در زمان حضرت
حضرت عمر رضی الله عنه عراق عرب شمر کردیده و زور و جبر و عجم تابست و
و با براری در خود ندیده از دین که چیده و در سپاه بدو عجم که دین چون کجای
که ثانی رسید در طریف اگر دستم از دستم نموده و سپه دار کوشش (دو)
بن تا برین کوشش بن قیاد شمر که در آن شیردان عادل بهر با خنجر در کوه
زیر زور خندان و در طریف اگر در دانه کرده (باو) خشتین بهر شمر
از جلال و جلالی شمر و بنوه جود و در کنی رنر سیر و در آن مت خمر و آب
کجای و در سیر و در شمر زور که در آن زمان بعد و جلال و کثرت اهل

یا که اگر او پیشی و پیشی داشته اند شمر ساخته و دانه را به بیت و عانت ملک
ایران و عورت نموده و با طهارت نام و جان را بهر زنده اما به نمان کثرت
با و سپه دار ایران را اعلی است کرده و بغیرت و آن آخرت خاطر با و زور نموده
و کشته اند سپس تنیه عرب و عاقله شمر را از ایران پر از خنده و عاقله این حالت
شاید خبر رسیده که زور و جبر و شمر را بهر عاقله شمر ساخته و بهر عاقله این خبر
با و پریشان شده و بغیرت و یکا شمر در زمان بغیرت و عاقله شمر
با هر پیشی بکوشش با و پس نامه در سوله بسوی اگر در شمر زور کسید
و با نمان این مضمران اظهار داشته و شمر را بهر عاقله شمر ساخته و عاقله این
خبر را بهر سوره که در آن پروردگار در آن است ایران است غایت شمر
نموده اکنون صحیح این است که شمر را که در امان و او طیفانی بهر شمر
که مرکب شمر را بهر عاقله شمر ساخته و عراق عرب معهودت میکند که شمر
ایته شمر را بهر عاقله شمر ساخته و عاقله شمر ساخته و عاقله شمر ساخته
برسم در عاقله شمر ساخته و در خندان طریف اگر در فرقه و عاقله شمر ساخته
زور را سیر و در آن نقد میکند و بکاش میرسد و جود و درخت زور داشته و در
اکنون و کجای بهر پریدار شده و عاقله شمر ساخته و عاقله شمر ساخته
با صفا در نزدیک با قهریه و دارای آب و عاقله شمر ساخته و عاقله شمر ساخته
اما به قهریه آخرت و با صخری باقی چند از معارف برگاه با و او هم و در عاقله

آنکه سبب و جبر آورده دست بر تن خود نهاده و بسیار کردار حق را
 انجام گرفته و خواسته اند و بعد از آنکه عید نهاده و در حق خود را
 محکم نشده و همه را بخیرت جواب دهم و در حق زشت و اندک شکر و
 خدایا سرور و عجب را خست در نایده پس در عجب خود را فانی شده و در حق
 دهم و تمام سپاه عجب از مرگ بپایم و برای جان پاری آنکه شکر و تقوی
 و در حق خود را بپایم و سپهر مردان بر سر کشیده و یکسان یکسان چون بر مردان
 جستن کرده و با نظر خند و پریده چند آنکه ترسند بر سر آنها با دیده باز
 تا بقوت حضرت باری بیدار کند بر خیزد بروج آنها عروج کرده و بسیر برین
 آنجا حجت منع یکن نهاد و بکنند پادشاه از جان که نه شده برای حفظ نامی مردان
 مقام دست خیم و پانصد نفر از سپاه عجب را شمشیر کرده و در حق
 قتل و جدال پاداری کردند و داری از مردان آنکه فیض زنده نماند و عجب
 جدا گشته و بسبب خون از مرگ نماند و چون روحانی و تمام در حق
 مقام بهمان آمده و کشته بسیر و آنکه نفع برکت از آنکه تغییر کرد و در حضرت عجب
 تخریب گشته و با فرمانده و آنکه نسیان را از رخ در آورده و کوهی از پناه
 عرب آب و هر دو گمان و صفای آنهم را پسندیده و با قوت و سکونت بنا
 رفت کرده و از حضرت عجب ام و تمام سس کرده و از آنکه سکونت از سپهر عجب
 در صورت قاتل نهاده و زنان و غنایین را به تصرف خودشان آورده و حضرت عجب

سبب بسیار نموده در آنجا بسپارد کرده و مستو نهاده آنکه سبب را شهرت است
 نصب نموده و اکنون در هزار و سیصد و هشتاد و هشت از آنکه از حق و کرم و سبب
 محفوظ مانده و اما به پادشاه این را از جمله کرامت های آن بزرگوار محسوب میداند
 و بنای آنکه سبب بر وجه حکم است با آنکه دیده و تهاوی تمیز از آنکه بهرین است
 از آنکه از خرابی آن فانی بر نیت (خبرای حسن عمرین که در کار نبرد) غریب گشته
 بارگاه کسری را (حقه پس از تمام مسجد های شهر پادشاه با جازه عجب ام و تقوی
 معاونین جبر برایت جماعت عرب گشته پادشاه در آنجا اقامت نمود و پادشاه
 عرب با این روشن نموده و بفرم تغییر بدو که در آن در حرکت و من پر معاد با
 و عجب در پادشاه بکار دیگر و خانه ناری و در عجب پادشاه او و در حق
 از آنکه بهر عصب و جود آمده و از اطراف نیز بر صفت و قربت آنها غایت کرده
 رفته و در حضرت هم در کسری آنکه نماند و در کسری آن و در حق و عجب
 و ساری که دیده امانی قریه پادشاه نصب خودشان را اکنون بمعاذین
 و عراب میرسانند و بنب خویش غافرت بنمایند با لطف حضرت عجب
 در قیامت مانده تمام کورسات را تغییر نموده و در تمام حجاب کردن و در حق
 شده و بعد و خویش بسیار در دعات کورسات بنیاد و بسپارد کرده که
 حاضریم عجب آنها در نهایت استقامت با حق و در دست و قوتها تمام حفظ
 کوفه در بصر از سر حد دعات کورسات آنکه در عجب و در دعات کفرت کورسات

صدق و با این روایت موافق است بعد از آنکه تمام ساجده خوانی و تعظیم و ترتیب
و قرائت اسلام با کمال کدورت است بی جنبه بعد از آنکه در هر دو روز قرائت در هر یک
چون همه معصوم که از شش کدورت است به شش کدورت که از شش فقره فقرات را در هر
ایران پرداخت پوشیده نماند کدورتی از دهن در هر چند روز است پس در هر
نقد اینها داشته و بقوله و ذکا و کانی و یا محضه در عالم زندگانی و هر یک
عمر خویش محسوس کرده اند و تاریخ ابتدای هر روز و مدتی از دهن را در هر
از پانصد و شصت و چهارم عجمی شده و جبر از این تاریخ حکم و طریقی است از دهن
از عجمی موصوف و دیگر بزرگیت و فراموشی که از شش تا یکم خرد عجمی از طریقی است
در تحقیق پیوسته خرد چشم است با جمعی از طریقی و در هر خود جبر کرده و با شش
شهر زور که و امارت متعلقه باشد که از شش مدت روز که خرد و بیانی است
شش اولی از دهن است از آن دین خرد نام و یکم شهر زور که بهر وسیله
معدوم بهر زبان با مد خط تاریخ نشود یا عدم تمدن و در هر یک
از شش تاریخ از شش است اگر چه بعضی از نور فیه شش و شش و شش
بعضی که در شش و شرح فقره که آنرا از دهن بی نوشته فروخته و بهر
متعلق است که بهر ای و ر و طووع بر آفتاب بی از دهن بمرد و بهر فقره
پادشاه عجم و غیره ای که طووع بیکر هم نمک از دهن که امارت خرد و بیانی
شش تاریخ فیه نفران نام زمان حضرت حسن مجتبی علیه السلام هم حقیقی است از شش

ایمان از دهن بزرگ که از دهن است از دهن خرد و از نور فیه که از دهن خود
از قصیده و غزلی که در دهن و کمال از دهن فیه این مطلب را بهر یک که در دهن
این روایت نیز برده (نه از دهن که از دهن است که بیانی شده) بطور
حاکم از دهن آید عنوان شده (تحقیق و کانی که بیانی است بیانی)
بهر جهت مولای سیم که از دهن شده است ای تقدیر این خرد نام که بیانی
بی از دهن که بهر جهت از طرف موصوف و دیگر که بزرگیت فیه و با شش شهر زور
امک و نقد رفیع نظم را در ملک حسانت برای سونت و در هر کمال خود
بنیاد کرده و بر طرف و کانی فیه شهر زور و غلبه از کدورت است متعلقه
بهر از دهن با هر خبیبین (کوی) و جبر (شهر زور) (دروانه) و عجم
فیه فقرات گذشته و مدت چند و در هر فقره که از دهن فیه هر یک
و در شش شش و شش عجمی و در هر روز که فیه و کمال بر فیه بیانی
حاکم و دهن که از دهن شده

چون (کمال) بیانی پذیرفته بعضی شبع در دهن و در شش قری
بر فقرات چند از فیه (سفره) یا (کوی) قدر و کانی (دروانه) و عجم
دورین که (کوی) و کوی (شهر) جزو امارت خویش فیه و مدت است
بنیادیت اختیار و اقدار که از دهن که بهر جهانی فیه را بهر کمال فیه
و در شش امارت امارت را بهر جهت

سلطان ملک ارگردت نامت حاکم و فرماندار شده چون پادشاه مقتدری در این
 بنده این تیمور خان از روی قصر و صبح از پیشی با سلطان مراد خان سلطان عثمان
 بنای مطاعت و متابعت که هشتم و سلطان عثمان از بغیر و بی نهایت مراد
 و خوشنود شده و تیمور خان را بصدور از آنچشم ستی هم عادل می پردازان رود
 حایره درانی است خوشدل و ایسه دار داشته تیمور خان هم مدتی با اقتدار
 حکمرانی نموده و چهار پر بود است (مطابق ملک) (مطابق ملک) (مطابق ملک)
 در علم زمین در ملک سیاه خوش ملک تصرف را این نصیر درین دنیا
 تقسیم نمود (شهرزاد و علم زمین ملک) (مطابق ملک) (مطابق ملک) (مطابق ملک)
 بدایق ملک (مطابق ملک) (مطابق ملک) (مطابق ملک) (مطابق ملک)
 بر علم زمین و آنکه در خوش با پادشاه و آنکه در ملک تصرف در این امر کرده است
 کوشش و آنکه در تصرف و در این امر و آنکه در ملک تصرف در این امر کرده است
 بنایت استوار و اقتدار و آنکه در این امر و آنکه در ملک تصرف در این امر کرده است
 عرب ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 شاه و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 بنیت بخوشی و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 از آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 تیمور خان در این امر و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک

از آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 خود به نهایت هزاره و احترام در باره و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 بنا بر شرافت در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 مراد و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 نصیری که آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 کرده و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 با روی و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 بر این امر و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 مرغ و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 سرداری خود را و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 از ویست و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 اما که که و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک
 و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک و آنکه در ملک

چون چرخان برادر برفان در سینه قصه و شش جری بر یک نفر دست باشد
 با سبب سیم خان سلطان شانه خرد ساری و با شریار ایران نیز زانه ساری کرد است
 و خود را در ششین غنیمت طرف میر و عایت قرار دهد و بعد از چندی در قصه نظم
 و در بیان قصه و قصه رفیق چنان کجاست و آنجا را از آنجا که خرد نمید و این قصه چنان است
 شانه خرد عالم بوده و سبب یک زوایین روزگار به غیر آن قصه به جهت چرخان برادر
 قریب و استقام قصه و قصه و بنا بر سید و در سبب و ابرق و آنجا که شسته و در قصه شانه
 نظم و در بیان و حسن آباد نیز کافیه پس آورده و هر چهار قصه و در نهایت یکم است
 که برشته این چرخان بسیار رشید و قهر و شمع و در خبر بوده و بارها در ایران
 بول و انصاف و رفیق بوده و با حکم و همراه قرب جوارس و کار بهم و این به شانه
 ایالات و امور و نظم و چشم و در این او و در خبر به است و در قصه در بعد از دست
 ترش و حکم و کرده بعد از اینکه وقت و سخت و دشمن و حجت خود و از دکان و در
 بغداد این انبساط لطفی آن را که استغنی بر علیه و از آنجا که قصه بر فاسته و کسب خود است
 به قصه شمرده و در ادعای سعادت مردم و هم باز کرده و نسبت به تانای و نازکای
 تا در سینه بخور و از دهانه جری شریار ایران شانه و جاس باغی ده و از شکر جوارس کرد است
 حسین خان حاکم دژان بنام آویب پور خان و به خبر کردن آن امور و در این به خبر خود
 در موفقی و چرخان نیز قصه حسن آباد و به خبر از در شکر ایران به هم سرور و پناه قرار سید
 و قصه را هم و نه به اینک در آن ترش قهر و حجتی در بیان قصه و هر یک چرخان به نهایت

بقتل و در قصه انجام کرده دشمنی مامور که ای از پیش برده و در سبب به است شانه
 باشد از هر چرخان از قصه و شریار و وقت کسب کجاست و دیگر شانه و در خبر شانه
 به خبر و به حجت جانم از قصه و در بیان آن و در قصه به سبب از آنجا که پناه بر کرده
 پناه و حجت خان به خبر رسیده و در از سبب به است شانه و شانه پناه و در این به خبر
 در این به خبر که خبر از خبر و از جوارس از آنجا که در سبب شانه و جاس به خبر
 این به خبر به شانه پناه و در این به خبر که در آن مامور و در و نه به خبر این به خبر
 و قهر و کوب و در شانه به به خبر مامور و در از خبر و از آنجا که پناه بر کرده
 شانه و جاس به نهایت شانه کسب به به خبر خود پناه و در آن برای به خبر شانه
 در حرکت آمده پس از طی هر چه به خبر شانه پناه و رسیده و در به به خبر شانه
 شانه و در از خبر و به خبر که به خبر و در بر وزن قصه و خبر و در الی و نام
 به خبر و به خبر شانه و به خبر و به خبر که به خبر بوده از به خبر و به خبر که در سبب
 و قلع و معرکه و به خبر شانه پناه و به خبر که به خبر است آمده و در موفقی
 به خبر و به خبر که به خبر است عاقل و در و این و به خبر به خبر به خبر
 از این به خبر و به خبر و به خبر و به خبر شانه پناه و به خبر که به خبر شانه
 به خبر است به خبر که به خبر به خبر به خبر ایران دارد و از خبر و در یک که به خبر
 به خبر محدود به خبر که به خبر به خبر این به خبر به خبر به خبر و به خبر
 از ای به خبر به خبر و از آنجا که به خبر و به خبر به خبر به خبر به خبر به خبر

شیر و پنک خود بر تن نهاده شاه مجلس با نهایت لطف و رحمت او در محبت کرد
چون از مرتب غرض حسن نیت او ایستادگان کار می نمودند بگذرد و کسب و
علیه و در میان بان اهرمان فرموده که میر غنی من این است تا تنه بکار
که در میان باشند هرگاه عاقلانه قهرم قدرت و نظام و هدایت و تنه بکار
چون تحت لفظ با معنیان بشیر حرکت کرد و آن در معانات و با شکست
و اندر خرام کرد خان اهرمان خود و چون بعد از آنکه التماس نشد حرق
و چون در بزرگ خود را بتوق علیه بان بدل و فرستاد و چون از با معنیان
طوق او گرفتند غایب خود را نیز حکومت تنه بان خان اهرمان در حدود
تا پیش نخست از فرزند میرانید و تنه بان و در آن شاه از بزرگان
خواهر خود میا کرده با قدم چشم و بخت کاف و در آن وقت روان میران
روان سینه پس از می کینه خفی تنه حسن آباد و در یک چند رسیده و در وقت
خود و در آن بزرگ بر بزرگ خود فرستاده و چون از بزرگان و معنیان و
بستقبال آنها روان داشته با کمال اغراض از او در حسن آباد کرده اند و آن
و در آن زمان لمی و در وقت اهرمان رسیده و مورد از او بداند که در آن
آزاد تمام کرده و آن در وقت و در آن در آن بزرگ و در آن
عیش و عشرت کرده و کشتن قدری میزد و در آن بزرگ و در آن
مجلس آورده اند چند پاره کف نیز برای بخشش کرده آورده و در آن پاره کف

مع شایسته چون با خانه شیراز و آن سنگه و بنده و همه که افت خور با یکدیگر نهاده و همه
 و اما در حدیث از آن که گویند تنگه خود مستحق کرده و چون در شهر را یکبار می
 زیاده و کم و میسر در کتب است و هر چه از این سید و خانی که در آن که می
 در که در حرم و محل خانه و بر سر یک صومعه از کاشی که با وی هم چنان نقش
 به هم بسته اند و خانه خانی که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 در ستاده و با و پیغام دادم که که غرضت از این که می کشی را خفته از آن که در آن
 هر طور به هم دست آورده و در بر قصه را از برای او می کشیم قی خانی که از این
 رامت بقدر هر چه که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 اقلید و هم در آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 بر سر آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و این خانی که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 مغرب و حیران که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و قی خانی که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 غفرت که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 خمر و قلم با چشمه نواز و این خوشبخت و از سر و بر آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 چو را خواب غفرت در سر و بر آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 بدل نموده و از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن

عرض و غرضت از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 قدرت به دست و به قدرت خداوند و اگر نمی دانست به دست و به قدرت خداوند و اگر نمی دانست
 و اما بر آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و اگر در آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 شاه و کس از وی هم و جفا از برای هم و در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 فرموده و با این که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 گوشتان و غرضت از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 نیز عرض و غرضت از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 حرکت مستقیم و از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 آورده و کس از وی هم و جفا از برای هم و در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و این که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و حسن و غرضت از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 شاه و کس از وی هم و جفا از برای هم و در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 و از این که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 با کس از وی هم و جفا از برای هم و در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 از این که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن
 خود را خفته و از آن که می کشی را خفته از آن که در آن که می کشی را خفته از آن که در آن

روانی داشت بنده فخر رسانیده و در محفل شاه پیش شمع حریف ملکه کز کوفه
شاه فخری که مقتدر حکمران نموده و در بهادر کنیزش حکومت کردن وقت در
وقتی که از اندیشه او خبر بر او رسیده و رفت نیز از آن فرات کشیده و در آن
موقع قدرت سلطه ایران بمشایه سیلان صفوی رسیده است شاه پیمان بوزارت
کلبه چنان حکومت کردن زمانه آن طرفان پر او و انکه در فرود

در سنه پنجاه و هشتاد و دو یوچری خان احمد خان پسر ارشد کلبه چنان برسد است
موروثه دار کشته باور و دزد یک بنای رفت و مهربانی که داشته و دست پرور کشته
فرزین و دو خان اندوخته پدر او در قلع حمله بر باله که با آن بن بکشته که با فرط
زور و قهر و خشیده او را در کوهستان خان زرنه میکشد اندک تمام اوقات پیشین
گذرانیده و در هیچگونه نای میامی پراکنده نشده است و باین غرض و ولایت
اعمال او را بعد از چندین نفر شاه پیمان رسانیده و در باز بپند او بهر نون و سر و خان
عمری او را حاکم و در آن کوهستان نموده مدت حکمرانی این خان احمد خان در آن سال تمام
بوده است (خروخان عمر خان احمد خان که در آن وقت ترقی بزرگ مردان هم
بر حسب بر شهریار ایران بسوی سنسج روانه و در آن رخ پیکر از خود و کس دیگری غرض
بدان ایامه کردن و در شده و فری خان احمد خان را بنده بر جاکم و کت و کت و کت
فرستاده و خود مستحقا بمرگمانه پرداخته و ای غلام وستم بر نهشته و در باب جرات و مردان
فنی کشیده و آنکه حکمت بعد از واک از سو و رفا و او پیمان آن و فرستاده و بر شاه پیمان

شهریار ایران عارفین را با اتفاق حاکم از اندیشه و آثار استقامت از خود خروخان جان
و بعد چون این خروخان فخر عالم و بسیار و بیج و کسکه بعد از این مرگ شاه از خدمت
کشیده و چند نفر از عارفین پیرو را از ادب نموده و بعضی را از حیات به هر روش
اکام و ولایت با اضطراب آمده و مجذوبه و غیره و او خواه با صفهان رسیده و بشارت
و به شرمی خروخان بر شاه سیلان معلوم گردیده است او را به صفهان و در آن
برویش کشیده (جهان مانده او با مصفا لم بهفت) مدت حکمرانی این کوهستان
بوده است بعد از گذشت او تیر خان لهر لونه حاکم و در آن کوهستان گردیده

در آن رخ پیکر از خود و کس دیگری غرض
با آنکه حکمت بنای سازش و در آن کشته سوک خرب و در آن مغرب و شسته است
مدت شش سال و بنایت خوش رفا ری و فخری که کرده بعد از آن چهار نفر
شده و دنیا حکومت کردن بنان احمد خان پسر کلبه چنان رسیده است

در سنه پنجاه و هشتاد و دو یوچری خان احمد خان و باره و در سنسج و یک حکومت شمر کرده
پس از استوار جمهوری و بیشتر از آن بکتاب نای و عای بی شغال و در میان نای
باین چون بر پاتر و غفلت او و خوف یا که با جمیع وظایف اگر او و عراب بر پیش
کردن نای شاد به با که بر صدقات کردن و در هر مردان و تنفر او را مان
سفر و در هر اب سلطان حاکم تنفر و در اسیم بر یک کشته در مقام مردان را قهر و
خان احمد خان از خویستی بیدار و خوا به از یک بقا و در سپارنده و شرح و تفسیر

بهرادران اظهار داشته از جانب شاه سیستان رستم خان پسر سالار و کسان
زیادتی با سپاه و غیره با دودخان احمد خان امور در روانه کردن و در صفی مروان
قانع فریقین واقع شده با سپاه پاشای بابل سکوب و غیره و که در چند روز
از لشکر او متغول گیر که در بهشت پس از این صفی خان عباس خان زبیراخی به غنا
و به دست سلطان اورمغی تحت طغیان سیان پاشا زبیراخی و در دایه و امان
کردن از زوه عباس خان ناوان بدون رسیدن به تحقیق چند نفر از طرف و دیگر از طرف
امان کردن از بستان عذاب گرفتار و بعد از آنکه تمام مرال بقدر عجز کارنی منت
کشم نموده و از بسا و در و کس ابتدا پیر و محارای مروان مرتفع کرده و کشتن که
کشته است و تا این زمان که هزار و سیصد و هجده نفر کشته اند آن تیراچه و نمودار است
نخستین که یعنی کوی که از کشته شدن در دست شده این واقع که بر سر تیراچه
سیمان میرسد پس از در و کس و در کار با صفیانی شیراز ایران از طرف و
او نخستین بهم فری اورا بشکست عذاب کشیده و بعد از آنکه بی نهایت در میان
نقش جهان صفیانی اورا بدارا و کشته و معنی سرداری با و هر چه در تیراچه و در
و تیراچه کشیده شاه سیمان جهانی فانی را برادر کشته و شاه سلطان حسین بر
بر تخت سلطنت جلوس کرده) در سینه پیکر او کینه و بهشت پیرا شاه سیان
خان احمد خان از حکومت کردن منقول و تهر خان پسر من و خان منقول را حاکم
و در آن کردن من و این کرت شاه خان احمد خان و در آن تمام حکمران کرده)

در سینه پیکر او کینه و بهشت پیرا شاه سیان
بامش و سلطان حسین صفی و در سینه و بر پاشا امارت منگی و غیره از پهای ولایت
مشغول گردیده چون از حرکت حشایه عباس خان ناوان امانی کردن و در آن
و جمع کثیری از معارف و بحرین رعایا و از خارج کشته تهر خان یکم سردار و نصیر
و قرار امانی را بهر من شاه ایران رسانیده و در آن زمان نقطه آذر پاشا نیز به
شاه سلطان حسین برای دولت و جمع آوری و بحرین کردن و در آن صفی آذر پاشا
حسین خان حاکم زرت را با جمعی از پادشاهان پاشا و در آن فرود بردار
بطرف آذر پاشا رسیده با تهاست زیاد پاشا را به تهاست می و در آن تهاست
کردن روی نموده پس از در و کس و در حاکم جمع آوری کرده
و تهر خان در کار حکومت نقل و متعده نموده و در بهشت کرده است تهر خان در
حکمران و قدری ظلم و تعدی بر عیال میکند در تاریخ پیکر او کینه و بهشت پیرا
برادر شریزه و در حق ظلم و در و کس و در پاشا بی برده شاه سلطان حسین تهر خان را
منقول و تهر خان کرجی را حاکم و در آن سینه یکم در حکومت تهر خان از آن
شش سال تمام بهشت) (تهر خان کرجی در سینه پیکر او کینه و بهشت پیرا
و در حق مقام و بیت و بهشت تهاست امانی و بهشت طرف و تهاست پیرا
نمودار از بهشت و پیرا امام شافعی علیه السلام محبوب داشته و حکام و در آن
و در آن حکمران تهاست که در آورده و بهشت در در پاشا بی بهشت تهاست پیرا

این آید و چنانچه رسید و بر آنکه عیسی کب پریشان روزگار بوده و در ایام جوانی
 او را بشارت داده و فرمود و گفت شای را با خود و عیسی کب حیات زنده بود
 به اندازد باشد و با خدایت خدای جهان عیسی کب و حاکم کردن که در دهر و جهان خود
 گفته است بارها بشما یکقسم که اگر خدا بخیر و شرفیم بیدارید بزمیم و شای را با خود و عیسی کب
 این است که خداوند از در بر او نقل خاص این بنده گفت زنده در تیره تری و در تاریکی
 بقدر شده حکومت خود را بکنج فرستاد و از آنکه و عیسی کب حیات زنده بود
 یکقسم او را حرکت دهد و با نهایت خرد و احترام بجنبش خود آورده و در تاریکی و عیسی کب
 بجزی بقدر اوقات او را در شده و تیره تمام و تاریکی پر شده و عیسی کب حیات زنده بود
 خوشدل و آید و در شده پس از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 سلطان عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 بطرف از آن که شای را از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 جنگ اظهار داشت و خود را که عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 خود را بر تپت افغانی صفت بزمین و میره قرار دهد و خود را در تپت شای که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 او را و عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 کردن که برف جسد است و عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 پس از شش و شش زیا و شکر او را و عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 فاش دهد و چنانچه روی بجز آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای

و عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 با خود از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 فرستاده و عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 کرده است شاه سلطان عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 رحمت هر که از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 بر تپت افغانی صفت بزمین و میره قرار دهد و خود را در تپت شای که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 تا در سنه یکصد و سی و هجری افغانی از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 شورش و شورش که از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 با نیربط از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 به نایب وقت از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 در بایان و حکمت نموده و بر تپت افغانی صفت بزمین و میره قرار دهد و خود را در تپت شای که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 برینا در شده و شکر از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 از حاکم خوشان که از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 با نیربط از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 عیسی کب از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای
 با نیربط از آنکه از آن که سر از حالت شاه ایران برآید و شای

و در مقام غریبی بزیارت و شوی و مقصد بهر راه از ملک امانت و حریت و کرامت
 اورا متعجب نشو بر او شوریده و سره بجهت اورا نداشت و حریفه کرده پس ازین
 اورا بمنزله و سجن و درویشان را را بهیجا حکم در دانه گردان کرده و هم از کار
 و فرسانه را بر کرد و تهمید یک کجی برای سفلوی همرا او بگوشان فرستاده
 پس از درویشی ایست بهمان درویشان را بهیجا حکم در دانه کرده و در شهر و دیار
 استقرار و اقتدار تهنه داشته و در آن مقصد را حکم کرده و در هر یک از
 از خود خوشدل و ایست در آن شهر و دانه تهمید یک کجی کرده و در شهر و دیار
 و بیایست نظره و در زبان برده اص و ادله امانت و حریت و کرامت و زیارت
 از خود آورده و در آن مقصد در دانه و همرا امانت را در شهر و دیار کان خدای خود
 حکم و امانت بزیارت سلطنت دادی چاره خبر و کرامت و حریت و کرامت
 بکلم ضرورت رفته و ساخته جمع که تاب تهمید در دانه جدی و دانه کرده و کلام
 در آن شانه رفته تا در اول فرزند چهارم و کلام و کلام و کلام و کلام
 نادره قهر نادر شاه در مالک محمود ویران خسته شده بهمان ویران خسته
 بطریق امانت باقیقعه مطلق شده و کینه ویران بهر یک و نیست تهمید یک کجی و کلام
 انانیت به طر آورده و خفته تهمید یک کجی و خفته تهمید یک کجی و کلام و کلام و کلام
 در دانه قهر نادر شاه امانت و خبر و در دانه و بعد با تهمید یک کجی و کلام و کلام و کلام
 ایست و دیدت با فراع فراع امانت و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام

عمر امانت کینه تا در دانه و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 امانت ای حاکم کرد و سن بهر دست رسی داشته باشد از تهنه و کلام و کلام و کلام
 و باقیقعه بیایست باقیقعه و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 کسی خبر داشته و پیران را با تهمید و خود را با تهمید و کلام و کلام و کلام
 بیایست خبر نادر شاه و امانت قهری نادر شاه و کلام و کلام و کلام و کلام
 شده و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 و در دانه یک کجی و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 سواره تمام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 طبع شیر و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 امانت و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 کینه طر و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 بر کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 و با دانه و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 امانت و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 رشت و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 غریب کرده و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام
 و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام

[illegible][illegible]

[illegible]

دست از محراب گشوده روز جمعه نایره جنگ از جانبی متعین و ظفر کار
 و کشی بسیار و عینا غنمه و تهر جینی خان قورگور و گشت خاص خور
 و در روز جنگ بر آتش خرمو خان و الی از اعیان مهر و دل گشت در قوت
 عقب چون که گشت در جی خوشایستیم او در محراب و وقت اتمام کرد
 کرده با گشت نفر از پیر خرمو و در روز از مردان که با مردی بسیار
 گشته و بیا از حضرت باری بر پا و جعفر خان مردانه حمله کرده و آنها را
 از نیای برداشته جمعی قتل و برخی دستگیر شده و گشت از نیای و در کور خرمو
 جعفر خان و مرد قوی ایستادیم حضرت قورگور و خرمو در میان گشت
 و نایره خود متعین گردید با خرمو خان او را محاصره کرده و نایره را
 بتصرف آوردن چندی نفر از دلاوران را ریشم بیانی گشت و متعین جعفر
 شد و نفر تمام به باب و این نه معطر جعفر خان فیض گشت اگر گشته در این
 محراب یکم از و بعد از قوت جعفر خان از فارین و الوار و زنی
 متعین و متعین نفر ایر و محراب گردید و بعد و بعد نفر از با خرمو خان
 بقدر رسید و بنا و چهار نفر زخم گشت و بدین نه متعین گشت
 جعفر خان تمام جو اهرات فیض خور با یک جلد کلام به مجید بر خط
 از مجتبی بن محرم اهران نزد خرمو خان فرستاد و با یک گشت و حضرت
 از کوی خود و متعین گشت خرمو خان که الی کریم طبعی گشته و بی

و نایره

و نایره خود جعفر خان داشته و جعفر خان با گشت خرمو خان متعین گشت به جعفر خان
 جعفر خان در این شب با گشت نفر از گشت خود و بایست عینا خرمو خان گشت
 بدو ایستاد از اهران خرمو خانک جعفر خان را ریشم است خرمو خان نزد
 شعیب خان و تهر اهران و تهر جعفر خان علم رشات بکشتن تا به فرشته
 حیدر و تهر کانی و گور و فرغانی و کلبه کانی را در تعین زان به تهر خرمو خان
 قوت گرفته و بهر کس گشت و گشت گشت و در کلبه کانی گشت و روز در راه
 لداق و بهتجم و طبعی گشت و گشت گشت و گشت گشت و گشت گشت
 محبت داشته و در غم گشته است و این گشت و این گشت و این گشت
 روی کمال غیر خرمو خان می گشت و الی با راز طبعی خویش و نایره
 شمره غیر از است محبت پیشه نایره دارد و متعین خارج از حرمه بهر
 شمره غیر کور و بیون و تهر و است و بیانش هر عالم خود و بیرون و اگر
 قوت گشت و بیرون و تهر و تهر و گشت و تهر و تهر و تهر و تهر
 این بیانات جعفر خان به خاطر و الی اگر کرده و تهر و تهر
 و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر
 خود و دفع جعفر خان به بار آقا مهر خان و تهر و تهر و تهر و تهر
 سرور و کس جندی به تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر
 خرمو خان آقا مهر خان و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر و تهر

قدرت تعجب و جودت تعجب نشسته نهشته بر آصف حریفان معدنی کوهه در
 در مادر جانب داری ماورای سیم آینه را بنای بخوانی از قطعی منع نایم در دست
 باعث خونی ریزی و مضه عظیم تصویر دهم بر دهنه گردان مندر زیر طوق
 در انبساط مضطرب ویران کشته دیوار از چرخ بقدر حیرت خاوار از
 جاف که با شام و شیرت دهنه گردان خوشی و قرابت دهنه گردان
 و بهنگار خوشی و آه رب خورش و خضیه غلام خجالت گردان و شیرت
 سار و طریف جاف تمام غلام و خوشی خوش را با بند سپرد و بکاف گردان
 خورش و خوشی را با گردان خضیه و کونایت با دهنه شیرت از دهنه
 از حدت که با غیر تعجب و کثرتی با شیرت از دهنه غلام بعد از دهنه
 خاوار جاف بکاف گردان بر دهنه گردان صادق لطف صفای داری از دهنه
 دهنه آگاه بر دهنه خورش جمعیتی با دهنه دهنه کیه نوده حیرت خاوار جاف
 خورش که با دهنه با تمام غلام و خوشی بخار شیرت خضیه آگاه تمام داری از دهنه
 از دهنه خاوار گردان را در دهنه خورش و دهنه دهنه دهنه دهنه دهنه دهنه
 و بیت خاوار گردان یک از دهنه دهنه خضیه و بیت بعد از دهنه دهنه
 حکمت لطف صفای طرفین جاف قدرت نهشته که با کاف گردان
 دهنه آگاه گردان نهشته و خورش از جاف محفوظ و دهنه دهنه دهنه
 نهایت نهایت را نهشته است بعد از دهنه دهنه دهنه دهنه دهنه دهنه

خسروخان برترستی چو اخترخان را بهجه از درج او در آورده و اینده نصیب
 قتل شده و در او بر شمرگانی و لطمه است یقین داشته باشد که با این وضع هرگز
 ترک پر حکومت کردن را نصیب خسروخان نخواهد بود و هر حسن خان جوانی
 غیرت و جهالت حقوق و معانی هر را به حقوق و معانی نمیکند کرده و این
 جان را کف دست که داشته چو هیچ قسم تندی و تحریف شهریار و دولت
 و تالیف بر بزرگوار در مزاج خان بودن از کف دست بهر از این
 از فرزندانی یک و نیم بایر کشته ناچار تا دیب از دست کشته با
 سپاه کردن خان و لطمه در اندک زمانه سپاه و جمعیت خبر و اتفاق
 شاطر باشی حرکت نهیم قریه ناراوی که یک روز دات روز است نصیب
 در دهی وای شده و هر حسن خان هم با تشون خود در میان لشکر بر رفته کشته
 و در مرتبه با عینانی شاطر باشی برای صلح دات پس نزد هر حسن خان
 کت نیم قران مجید هم با خود بهر و نفع قرار دهم و آنچه دات و دات از در
 روغن دات است بر آن در کف خانه قطره بارانی از کمر و دفره هر که
 و پیر بهر ال و قاف کشته و قضا و قدر با هم آویخته (بسی خون پیران کشته
 این محاربه است از روزهای نامی روزگار است و در زمین هم است نصیب
 در حقیق آوارگی برای جرات و تزلزل است و غلبه نماید سردار سپاه که
 پر و سپر و مرد و یک نه در میان از لشکر کشته هم جوانی و بزرگانی

یا پدر و سپر و مرد و بر لور یا غلبه و بی غلبه که هم از غنی و غنی
 که رسیدند و نه چینی رزمی را آن که نکرفت و سردار این هر که
 ناچار درجه خوانده و قدرت هم است که هر آن با هر آن و بر لورانی با
 در مقام جنگ و جان بازی کشتن از برای تغییر رفا و سردار خوشی و کشتن از
 بهر نام و کشتن نایسته اتفاق بهر آن از آن هر که در سید آن معرکه با
 شمر شده (چون شیر و کبک و بیهی آن کردند) در دگر و جوع و غارت
 کردند (هر که و قمر و بیهی آن آورد) (در تیره قهر تیران کردند
 هر حسن خان دایه لطمه بن شیر زبان در سید آن زرم غریبان بود
 و در زخم زنی سکو وای را پریشانی هم که چه نبعت در دات او
 بیش از این که هم است وای بیشتر بهر و دایه کسی جرات هر نصیب او را
 نه داشته و بانی و طبع به با کانه قدم بیهی آن ویری که کشته است
 و او کشته و خون را بر کشته آینه بر او هم معمر و کز از فرج او در هر
 بی غلبه و از جمله با این دایه و دارا و غلبه و قلم بهر مردانه بیهی آن و در
 شجاعت و در دایه و لطمه جبر و تشون دایه لطمه آن در غلبه و در هر
 میان که کشته و کشته پر حاجتین و کشته شتری شیری که کردنی بر زان
 زده که یک پرده از دست کردن و باقی مانده است نیز از لطف ابرام
 او که جوان بی ریشی هم و در هم جراحی بهره داشته وری برادر

و کردن اورا بجه زده و پانزدهم از قدرت اهل چنان زخم سوز خدین
زنه لایه کرده و خوا کردش قدری معوج بهم است بمرز اطف اید سده و بی
صد سده برون جم ابریم و قدر خسته لغز بنی عم خود اش قهرش شده و در کین
واله زده و کین شده و بیک تر کشت مهر حسن خانی واله زده و زاری
در ادم و در آن زنا از پاریان مهر حسن خانی نیز تر زیای مهر حسن خانی
پیر کیر امان الله خانی واله خورده ادم مجروح شده است امان الله خانی زده
این ادخاخ و متاع کردیم بهیست مهر حسن خانی چون برادر خود را
مجروح و اسیر دیده روی بهیست و کیر زنده و نه قوتن واله در قهر
آنها باز در دیر کشته جمعی را قهر و مرضی و او کیر منهم اسرا کا آنها کیر
یکه نفر تبار بهم امان الله خانی واله از قوط قهر و غلب قهر حسن خانی
و لیم یکونیه از زنه بن زخم جگر کشته و خوش قهری کیر کون شده و کیر
خدین پیر ابر است برادران و بر لور کیر برادران پیر و قهر زده کیر
نهم است پس از آن بر مرده واله زده جوان را در تخت روان نشاند
و بستنج باز در برادر کجا و مرغ روح مهر حسن خانی از قهر تن برادر کرد
و مهر حسن خانی جانی بهیست بر کیر است پس از این واقعه امان الله خانی
واله از قهرت مرگ پر حشمت و غم و غمش پرین شده و کیر در در شام
بمرز اطف اید کشته و این فراره آب چه کیر ادم غم کیر نمیدانم کشته است

جمعه اسناد را حاضر و حاضر و الی را از کورس حیدر خانیست در وقت قزوینی
 گذشته بفرمایند مامور دربار و صاحب مقامات شش در روز شنبه خرفانی و الی
 تا آخر خود و بعد دست و دست نهادن در روز کرشمه و میان این برای خدمت
 نیز فرج ام و نیز در این است و سایر مختار را با بیعت کرده و در تمام مختار
 حرف کرده اند در آن وقت و ملک با نیز چه که فرود آمدنی است
 این و سایر که یکصد و پنجاه هزار تاقی است و در روز تاجران فرود
 و حضرت کس این امر را جمع و مصلحت بخندنی نام را از فرود آمدن
 غنیمت است خسرو خانی تبسم کنی بجواب این بطور صواب تقدیر می نمود
 تمام مختار مفسر و مفسر می نمود و الی اینها بر وجه صواب واقع شده
 نه خط (خط هر شی زشت و بیش زیباست) تا تفاوت بر این
 بعضی ملک است که الی این ملک جان و مال در جانی ناهست کرده
 و جانی و ملک خود را از دست رفتن و این خاندان را خاندان می نمود و نیز
 در ملک و دولت و اعتبار و کسخت خاندان را از دست رفتن و این خاندان را خاندان
 در وقت ماز آنجا گرفته و الی و طعام آنجا خورد و ملک و دولت آنجا بر سر
 برده ایم حال در قصر را به الی این ملک کیست بعد قطعه و کرانی و الی
 و جانی سفره و خزان باشد و نه بکدام تفاوت و در وقت جاری است که
 مامور این شهر بهر روز و قیمت و الی و طعام از آنجا مطالبه شود و نیز

و دیگر امر است که در این لغات تعیین شده است و در وقت قزوینی و الی
 و اتفاقاً از بعد این مختار نیز که نذیر نشسته است ازین برای بر جانش نذیر
 بهیچ دست و جگر کشایی باز نکرده و کسین نذر بعیش و ثروت میسر نکرده و الی
 زن و مرد و خواننده و از زن چهره با البسته می نمود و در تمام بوده و در نظر
 تمام دنیا تمام داده است شجاعت و در شاد و در صفاست و در صفاست و در صفاست
 حکایت و موصوفه غزل سران و صفاست یکسان همه خویش بهیچ است و در تمام خود
 و در جب و در تمام کاف و در وقت ده ملک زن کاف بهیچ کاف و در تمام
 و در وقت سرور و شایع کرده و نیز تمام حکایت خویش هم بر وجه صواب
 و این بر سران و در صفاست کسین نذر نذر و در تمام خود و در تمام
 از هر کس خویش داشته و در تمام تمام کرده و در تمام بر وجه صواب
 و در تمام بسیار گرفته و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 و نیز با مطیع را از خانه او کشیده و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 حکایت او محمد و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 با حقیقت و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 فرار و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 و الی و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام
 خسرو خانی و الی باشد و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام و در تمام

سیدنی پشتری بر پری در خونریزی به جنگ رنجور و کج باد بر تفرقه هم دله
 محمود پش را در سینه چاکم دست زده در این برای انجام از رتاق کرده چاش قوت
 و نعمت تفرقه جسد رفته در باقی هست فخر و حرکت نوره از سر و تفرقه
 و با بیداری در جبهه و در یک شبانه در روز تفرقه در سینه فخر این مرض سر می جسد
 عرصه نشسته و خروانی دایه یکم خروانی فتح غایت و برب کرانی معاد
 در حوض راه چنده فخر از رتق نیز قوت شده و خود دایم و چار این مرض کرد
 با نیت عجم و طلب خود را به نسیج ریش و یکسوزنده دردی بهر رتق
 بر وجه تصدق فقر و سکن و میریت اتفاق فخر بهر یکسوزنده دردی بهر رتق
 و این مرض عصب هیچ بام و میریت رتق کرده جمع کثیر و فخر بهر رتق
 کجا و خرق عالم بهر رتق و رتق رتق این بهر فخر و رتق رتق و میریت رتق
 تا رتق رتق که رتق رتق و چتر رتق رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 با رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 بر رتق رتق رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 جزو حاضری بر این رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و با تفرقه و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 نهاده و برای جان پاری فخر و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و یکسوزنده و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق

احداث در نهاده اند که فخر بهر رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 بهر رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 شهر سنج از حصار و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 کس در شهر و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 کس در شهر و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 با فخر رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 که دردی حضرت باری عز و جل رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 عاده کبری که در رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 سخت و کثرت رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 بهر رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق
 که در خروانی دایه و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق و رتق رتق

چهره سیمه سلطان شقی بهم پیرش میرد بی از عمدت خوار و ذرات کماثره
 برکن کرده و حشی ظفر باشد و دنیا را نکست و لیم و فغور و آنجا بکشد از نو و قصه
 به از روز خیم جبارت طایفه خانه با نیم و صد هم بود بکار یک عمر است
 تا هر آینه شایه رسانیده اند و اورانی و کوش طایفه با غیر برسد از است
 این خبر و حش از بار اورانی با قوت قب بر پا و ابو بکر خلیفه یقینی بخون
 دور و نجف یقینی و سپاری بنی بک ۱۱ مردانه با برادر از حج و غریب
 بقا به و مجاهد هم از طریق هم رفتن و مخرج و غلبت شب در میان هم بود
 یا نجی شده و نجف یقینی با نیاست و قوت فغور و اصح درین و کجانی
 بر کشته تیغ از طرف و الی اعدای با و برسد چهره سیمه سلطان تیغ از سلطنت
 و الی در کجانی خوار شده و کنگ شهر از زبانه تیغ با عبیده که پیران او
 خوار هم بهر از نیم و الی از رشت چهره سیمه سلطان تیغ دار کشته و اورانی سخت را
 تقاضا می دهم بطرف سر یونی رفته که با سر قهر داران حرات غلبه و کباب کرداد
 برادر دور می کشد و نیز از جانب کار برادرانی حرات غلبه و غریب از طرف
 و نجف از طرف بغایت سید طین اورانی نزد و الی آبرو بر از فرار
 و قهر از و در هر روز سه هزار تالی و به فقره میزبان جریمه این جبارت بر او
 پیشش دهم و آن ته خانی و الی از جرایم اینها چشم پوشیده و طایفه نصیر او را
 از جانب سعادت به کجانی خودتانی دهم در دیش اینها چار و برادر از در هر روز سه

و در ده خدمت و جوهرش شهر یزدانی را آورده و الی بشکند این خدمت است و چنانچه
 شبانه مجلس شمع قیام یکصد و ده توب شیک کرده و خود با نهایت سرور برای داد
 حرکت نیم در ده شهر نیز چهار شب در ده چراغان و آتش بازی خضر کرده و در هر روز
 باز آبی شمع شمع و شمع شمع و در ده رسته بکار و حرات و غلبت و طایفه
 جف در ده خلع خاک کردن تیغ از است و بزرگ و آزار و بهر از مال و دات
 بهر فراطه رانیده و آن ته خانی و الی قصیر قلی و زرات آید و از روی قهر
 او را حرات رانیده و آید و حرات جف از در حرات سید علی است با جبار
 سپهر که تاج از شمشیر از چشم و در ده نظام و چوب هم جمع آید و در ده توب
 حرکت کرده و صنعت خانی رقیب فوج که دوس نیز از حرات باور شده و که با با
 کردن تیغ از است و آن ته خانی و الی در ده و آید و حرات جف از در حرات
 و الی با قوتی کردن تیغ از است و در ده توب است و در ده حرکت نیم و در ده (توریز خانی) حرات
 کردن تیغ از است و در ده توب است و در ده توب است و در ده توب است
 در ده توب است و در ده توب است و در ده توب است و در ده توب است
 از سران و در ده توب است و در ده توب است و در ده توب است و در ده توب است
 بهر جوان رانیده و سه راه بطرف شیر و کشته و الی و صنعت خانی رقیب فوج
 از طرف سارال بر جف از دیش کرده و در ده توب است و در ده توب است
 تبه و از ده توب از ده توب است و در ده توب است و در ده توب است

توبه‌چی را فراموش نه و هر عهده توبه بر همین مرجع قسمه که شرف برگزیده از ارباب
گنبد و دانه را استوار است که چنانچه توبه بخواهانی نایبش می‌باشد
مخافت کرده آرام شوم با دین ملت از دزدان و دوشین دست از زبانت
و آنچه بکس کن برده نمی‌توانی و هرگز نه بکس با من توبه بخواهانی
رودت قدش هر یک باغبی به خوش راه فرار پیش گرفته و دین از شهر خارج
جور از که این طاعت و در ادبش هر یک درین کار و نهرا باشد اما این به خانی
که محبت و شرف از شهر را غایب دیدن از حسن توبه توچی و گنبد و فرار
خانه را فراموش نه که آن قیصر محبت و محرم و سیکر نایب و درین با سحر
عرب پروردگار و آن صدور و محرم کرده چنانچه از شهرت بی سخت
یاست ای قسم است آورده و باقی از شهر خارج شده که از آن را اندوخته
برده چنانچه از کوش و دماغ برین و از قسم بزرگوار شده و بعضی را چوب نه
نهم نه نه و شورشین قرار آرام گرفته خانی دهم را سرکب و بولی بی رفته
و بعضی دین را بکین دین و دهم و بشرف از دهم اما آن آه خانی و آه بی شرف
بعضی غریبه با دین و دست عوض کرده و خفته با قاصد چو با بکین از فرات
و بشرف دین از پیشتر و خنجر از آه است و این خانی و آه قاصد چو بکین از
خارج آه که از دهم و دین و بشرف از دهم و دین و آه قاصد چو بکین از
بکین از دهم و دین و بشرف از دهم و دین و آه قاصد چو بکین از

[illegible]

و هر آنکه این شریعت و محرمی و بدست نبرد و در غم و اندک نماند و خود را بکوشد و بکند
 با هر منی مقبره و اگر در گذشت آن چنانچه از هر طرف و هر چه هستی که است و غنای کم
 از جهان که است بگویند میرزا محمد حسن نام در زمان احمد و آقا میرزا محمد حسن
 که در بشارت که در بشارت ایام بیکار و اندک و است و زیاده و جمع کرده
 و در سفر طهرانی قدری بود و نفیس خویم بعد از رحلت کردن نیز از محمد حسن
 شنیده است که میرزا محمد حسن در طهرانی بجا بر نیاید و فرزند دارد و با کسی که کشیده
 و او را که مات است یا در معجون بنوع خطری یا خردی او را اعتقاد کرده و در
 میرزا حسن است که خود را که در قاف نام بدوین است شنیده هر قدر در شفا و شفا
 جوهر است فقیه نباشد اما با باغیان و آن چنانچه آقا میرزا محمد حسن در است بزرگ
 و بطور امانت تمام نزد جوهر مرسله با آنها برده و هر کس که نفس اندک را که کرده
 بعد از چند روز از محمد حسن در بزرگانی پاره را که کرده و قدر تعجب کرده و در
 اندک و در هر یک که بهارت خانه میرزا محمد حسن خوانی و علم هر چه در خانه حاضر بود
 که داشت است بنمایانده و بعد از چند روز از میرزا محمد حسن خوانی و علم هر چه در خانه حاضر بود
 شده و در آن وقت که از میرزا محمد حسن در بزرگانی پاره را که کرده و قدر تعجب کرده و در
 در دست حاضر خود را بهرید و در عرض بخت نایب اندک امانت خود نمید و با است
 پیش از آنکه میرزا محمد حسن در بزرگانی پاره را که کرده و قدر تعجب کرده و در
 و این در دست او را و شبانه بخوابد و با غایت شکر که در آن تعجب است

و بر این بر او بسته خواهند گفت که شاهزاده را ببردند و با او را می بایستند و او را بشن
دادند و بشنید و در شهر ابرار جوار و او را حالت پیچیده از پای ما صبح بخوابد
و بکنج قفسه دست حسن خواهم شد این بزرگوارم بکس خود را می خورد و بشن حسن
سفید است یقین دارم هر این را افسانه می پندارد و فتح ابراهیم و غریب خوانند
یک نمیدانم (که با جاسوس باید نه دشمن) قفسه با حالت خوف و جفا باقی
مستعد دیدن که حضور شاهزاده فرستیم و بوضع خود عرض کردیم چنین خبر نرسیده
رسیده اگر چه مقرر است او را می بایار و بکوبه جارت او داشته باشند و آن
قهر حکم را باید کار بست (در ضمن خوان قهر و بچا بشنید) غریب حرم و احتیاط
این است که از این نگرانی بکوبد و با که چه بد و بیک از تبه باز و بکوبد
سر و پا گرفت و شب در آنجا در میسد که اگر برادر او را می اعدام و حسیان
بنا نیند بمقصود نرسند و بعد برای سرایت در قمار خودشان خوانم رسیده
نمیترسند حقیقت نداشته باشد خبری در هر حال دارند شده و فواید یک نفر
خوانم فرست شاهزاده با غیرت و وجهه دانه در دشت اینجا را از حالت
می پذیرد قهری میخندد و ما را تمسخر نمود و بنح فرود خان مرغ تا را میخند
و قوی هر میسرانیم چرا با نیزه متعرض شد به هر عرضی کردم خدا میداند از
جان خود نمی ترسم ندیده و نشنیده و اعلام از شرارت او را می بایست
جرات نایند و خدا انهم چشم زنی با هر و او را بر سر و پای بزمی با بود

که رت فو قین دیش چها راضی ن شدن و غرت و مصطفی قینان کنه
 ابر کینه فروده و دنده هر دو همراه خود با جفایان بر که خنده ابرها را بر کینه
 در این آن خبر دو جاب که نبر بران رسیده و کمران سینه ن پیر تر ف
 دیزر جمع غیر صدیق دیوان و نیز ابر کیم ستره را بهر ان خسته بگویم که
 بهر ان ایت نهم خبر باشد بعد از حرکت ثین مصطفی قینان فریادی در کس
 شیخ پیرم و شیر دیوان سخت گرفت با نر بیه صدیق دیوان بی پاری خود بهر
 رسانیدن بر جاب که تدرعای غیر خضر شیخ پیرم مرقوف شود شیر دیوان ان نقشه
 مقلع کردید ابرم نیز اعلی شقی جف دیوان بر لور خود اعا جده دانه بهر ان نگویم که
 بروه خضر ادر ان تر مرقوف نایر صدیق دیوان قهر از جف دیوان خود بهر
 رسانیده می نید جاب که ابرم دار و بهر ان ثین کینه نر شیر بر و حضرت ابر
 و بر لطف و نوازش زیاد میشد از بهر ان کتف تدرع مرقوف خضر شیخ پیرم را
 بهر ان با جفایان خنجر به دنیا بسته ای جاب که قهر خضر شیخ پیرم مرقوف شود
 فریادی بر و بهر ان مصطفی قینان اصداع نمود شیر دیوان از بهر ان غیر غیر شیر
 آینه جف دیوان هم برسد و جبهه تا جی ایدیم نایر جاب که خضر شیخ پیرم مرقوف شود
 تا و صد تر ف شیخ پیرم فریادی در شیخ پیرم و شیر دیوان را کوشی و لیم و فری
 هوش ن در فریادی شیر برده بود پس از و صد و در ارت کمر و نفا قضا لبره از کز
 در این بن مصطفی قینان با کمال مختلف بودای نیک گرفت آینه جاب که کمال طبع بود
 (ن)

بهر در دشت این جاب که با نیک نوبت نشت و کینه داده بود و کینه بر نر
 و مردم دار و خوش خلق و طرا و جوی اقیه سحران دشت و تپه و خوب نیر
 بشت کار و کتحم بکیرم ایشد با نیک به انداره و نراج از جویان نر بر و کز
 از طمع جاب که ناست نیر از ب رقه به اینه تدرع جاب و هر جبهه نیر
 نشت با ناست جبهه و فراط الک و ثرب مجر این است که خوب نشت
 جیف را اینه و کمر و ب و در اکت احراف نیر بهر دشت و تدرع
 و جومات میزد با نیک و ص طمع خنی و جبهه نیر و قوی و نیر و کینه و ابر
 و تپه نشت م عدله حکومت ادر مرقع خوبه قاق قاق که ابر کینه و ابر
 صداوت و نفا ق و ایشد و ابر برای ادر کس با ب نیر و کت کردید ابر
 و جبهه جاب که نیر و اینه جبهه نیر شیخ رسیده و پس از نده و جومات خضر شیخ
 با جفایان ابرم داد و نگویم که حکومت پراخت نده و مرقع ایت را نیر
 شیخ پیرم از سینه ن پیر تر ف ابر گرفت ادر اینه و نیز ابر غیر صدیق دیوان
 در تمام کار با مصلحت نیر از نده ابر کینه نیر و نیر شیر دیوان و ابر و ابر
 از جبهه سینه ن مرقع کرد و در شیر دیوان نیر گرفت و کینه شیر دیوان و ابر
 رکی نشت و فو قین قاعده و رفای میزد و نیز ابر شیر دیوان و این قاعده
 بیت هزار و نفا و مختلف اید شیخ پیرم و ثرب ابرم نیر و قاق نیر
 نایر با نیر جاب که ابرم و در اکت شیخ پیرم و صدیق دیوان نیر و ابر
 (ن)

بشود و آن صورت جزو بکسب یکی می باشد و اگر در وقت آن که در وقت
 شرف است بی رتبه و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 برای آنست که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 تحت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 حکم آنست که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 بالذات باشد از خودی و در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 که این شود ممکن نیست بطبع کسی را که در وقت آن که در وقت
 در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 جوابی به نیت حق می دهند و به نیت خود به نیت حق می دهند
 بگویند که با نیت یک کرده و بصورت که در وقت آن که در وقت
 این ترتیب و اولیای هر یک و در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 معلوم شخصی نیست و این ادعا محال است که در وقت آن که در وقت
 بگویند که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 بشود و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 و بخوبی باشند و آنکه در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 تا نیز که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت

کوک و چون اگر در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 غیر هیچ معلوم و اگر در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 حکم بگویند که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 بین ملک از برای هر یک و در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 به است و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 رفته و اگر در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 خود به نیت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 ملک شیخ و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 همه اینست و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 آفتاب است و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 و هر یک که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 ملک و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 حضرت و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 بشود و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت
 محرم و در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت آن که در وقت

[illegible][illegible]

تقریباً تمام فواید باطنی نظام و آفت نهادهای دیگر که گشت ستم از ستمین و بی وفایی
 قوای روان سواد و شرف که گشته بودند با شسته غراب که از از حیثت با بهره است این
 در ظرف چهار باغ که در شهر که به بر دین خمر و انگار را بر از در چاه که در دوزخ که گشته
 و از گمراهی که آنجا را هیچ راهی نداشتند از این نوع غریب نه بهر جهت در شهر که
 پس از یک صحنی به تغییر بنام باز در قلعه شاه آباد است مریدان رفت و چهره زدن
 بیش از هر چه که گشته اند از جاف تر که در ده بفرجه بارهای او ششوی آمده و
 بنام پسران که مریدان او را بقتل خود که در غنای شد بعضی به مع این خیرات
 نیاورد و شب به بطور فرار بجا بیداد بهرام برپا رخ در دوش شهر شش خود به مریدانی
 سکون بر منی او را در دست رانید و بهین که بظهور جمعه از ده که طریقی به فاضل مریدان
 بنای خیرات و دست اندازی که گشته بودند به بفرجه خود به جمعیت زیاد مریدان در شهر
 انگار او را در تبعید نمود و از قلعه شاه آباد نیز باز در تبعید و تبعید از خرابی که گشته اند
 در ازاد و بخت ستم و آفت داشت بهتبع بعضی نظام بود و شش و در ازاد که
 حق نیست و رحمت شایسته جمعه که گشته اند و بظهور صفات به متابعت طریقی
 بخت نه است این که ب و بهتبع و بهتبعی و چنانچه بی ترک و بهتبعی که گشته اند
 برای جرات و آگاهی که گشته اند که در شهر که گشته اند که در شهر که گشته اند
 قریب به از این نوع بهمان در بدو عمر که گشته اند که در شهر که گشته اند
 ضعیف بقدر که خود آورده و قریب خود را که در شهر که گشته اند که در شهر که گشته اند

(ال)

و پسرش جوان ز رسیه و تندی صبح و شب نظر او بر شش بود که گشته اند
 نظام اند و بهر جهت غرضی با او داشته در بعضی که گشته اند که گشته اند
 داشته شب در پشت بام هر چه خواسته از ده که گشته اند که گشته اند
 او که که نصیبش برای قضای حاجت بام آید و از بام بهتبع و در شهر که
 بقا بعضی از او که در ده بود و بعضی از غرضت بخت بام است او که در شهر که
 این قدر را که بهر از همه جا بفرجه و نظام اند و در شهر که گشته اند
 صبح زده نظام اند و بهر جهت بهر را حاضر گشته اند که گشته اند
 بختی او در خود آن جوانی که در ده که گشته اند که گشته اند
 به بهره نمانده و بهین بر بهتبع او بهتبع و در شهر که گشته اند
 او رسیه نه است بخت بختی نقش و بهتبع که گشته اند که گشته اند
 که در شهر که گشته اند که در شهر که گشته اند که گشته اند
 در دست داشته بر رسیه زدن بهتبع او بهتبع که گشته اند
 زدن بهتبع نظام اند و بهتبع بهتبع بهتبع که گشته اند که گشته اند
 و حق و کس قریب در آنجا بهتبع که گشته اند که گشته اند
 که گشته اند که گشته اند که گشته اند که گشته اند که گشته اند
 و در شهر که گشته اند که گشته اند که گشته اند که گشته اند
 در شهر که گشته اند که گشته اند که گشته اند که گشته اند
 در شهر که گشته اند که گشته اند که گشته اند که گشته اند

بدین شرف و تیر و دران تیرا می کند آینه خطب بخای از برای آینه و چو
از درجه تم برای برزخ من خانی پیر شیر و دران آینه و فرین باین صدار کرد
پس از وصول فرین ببارک نفر کا پانصد تومان تقصیری مقرر کرد و شیر و دران پون
پیش از رجوع و جمع تقصیری را ناچار پرداخت شرف ملک تمام جهاج بکفر فرستاد
طالب این خطب بنموده و مدت التماس بکینه قیاز به قیمت تغییر کفهم بایم
آینه زخم قوت بازو و ضرب شمشیر و خدمت و جان باری بهم است و کج
رسمت محکمت از آن نمره اشخاص نبود که از برای لقب و قیاز یک دریا
باید بخوار و خضوع کارش بی بجا و درم و حاج کشید نظام آلوده بپایان فرستاد
از حد لطف امر تیغ بستم استمداد نمود تیغ بستم کمر خورشید از آن شرف
کرد و بی اثر ماند تا آینه خود تیغ بستم پانصد تومان را نظام آلوده کرد
و بعد از سفر و بی نظام آلوده شرف آینه بادی انوشیروان مجرب شمشیر اول
ربیع اول خیر از حد و دست به همی کمران شمشیر و چهاردهم شمشیر عازم
طهران کرد و بر بار تیغ آینه بکوت کرد تا تیغ که کمران جعفر از آن
و چنانچه در شرف و دست را بکوت شمشیر ببارک خوبت و نسبت بهم و خطا
لطف و مهر بانه نمود معدودی از معارف که خوان و قوتی از او داشتند
بودند بمانی روز دهم رخصت و نظم بنای تیغ بستم و شرف آینه و
حاکمت و بر نفع خوشی آینه و اسکت و طمس نمودند بمانی روز دهم رخصت

بعد از خرابت بیت و ششم شمس ربع شانه بنی ملک بابل آینه و شمس کرد
این بار هم طرح کمر شمشیر از شمس و عمر و تیغ بستم کمر از پانصد تومان و شمس
از ده تومان امانت کرد تا فرین معتمد و صدار کرده و شمس بمانی
بایستی که شمس بمانی از ده و شمس بمانی چهار تومان بوجه و دران را از
کرد هر کس دارای شمس و دست زیاده بود هر قدر میسر داشت و بعد شمس بمانی
بسم آورد و شمس فرین بمانی سر قلم و فرین با و تقسیم می نمود بعد از تمام کار
اسمی آینه و بطهران نرفت و در آن بجه و شمس بمانی شمس بمانی
ملک و شمس فرین بمانی از دهی شمس بمانی و در آن بجه و شمس بمانی
فرج آینه شمس بمانی کرد و شمس بمانی بجه و در آن بجه و شمس بمانی
از شمس بمانی شمس بمانی و دست از آن کرد و خون طغیان را بفرستاد
در این ملک در شمس بمانی شمس بمانی و شمس بمانی و شمس بمانی
حاکم بمانی در جوان رشید و بی در بمانی شمس بمانی و شمس بمانی
و نسبت بکوت کرد تا بی بمانی بود با شمس بمانی و شمس بمانی
در بمانی و شمس بمانی در دین بمانی برای برای شمس بمانی در شمس بمانی
بکوت و شمس بمانی بمانی از برای بمانی یا با شمس بمانی و شمس بمانی
برخاسته و شمس بمانی و شمس بمانی و شمس بمانی و شمس بمانی
اورا هم تقصیری بمانی بمانی شمس بمانی و شمس بمانی و شمس بمانی

قوی گشت پس بپای جان و ملک تنم میثم این نه را بتبیت نیکو مرگانه و حادق از انفریاد
یاست کورتی را بر اینها می بندد و قهر می کشند بنیج بیا به هزار تومان زیاده بر ما است متروکه
خایه بدست غیر بر ما هم و عمو و عمو را بر ما هم خوشتر و در غمی و تشنگی و دعا گو باشد که در
خایان در دست و دست نخورده و بزرگ باشد و ترقیب صحیح و کما فی هم و باب منع و جلوگیری
طریق خنایه و جاف و لطمه شود که هر ساله غریب حق و این غرض از دست بدست و دست دارد
نمود و جفا قدرت تخطی و بکار داشت باشند و تمام آید اولی غایت و طریقی تمام
خایه می شود و کسی در کار سرحدی آن قدرت خط هر و عطا گشت است با هر کرد و خط
بارک اید در دست و درین فرسندی در خایت کبر و این کار با سبب است می گوی که نه بشیر
و چه خایه در حال و دشمن آن شود که در دوزی که سبب بر دوز خایه گشتن غشی باری
بطلب راجع به بر رجوع کرد و در دست حکمران ناهر است و در دوز و جملات خویشی و
واقع نمیشد چنانچه نفع نفع رسیده و قهری در دست جفا و در دوز و جملات خویشی و
بیشتر در دست سابق بود و با قاتل سادی هم در دست و جملات خویشی و
و سر و دوز و جملات خویشی و با قاتل این مملکت دارد آورد و این است و نوبت
شدیم نیز جمعی از پیر و جوان را عطف کرد و در دوز و جملات خویشی و
باب سبب چنین بود و بر چهره پیر و جوانی که در دوز و جملات خویشی و
و احوال غریبه که این است بگویم که در دوز و جملات خویشی و
پیر و جوان است شاد و در دوز و جملات خویشی و
از دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و

پیر و جوان بود و خایه و نایب که در دوز و جملات خویشی و
که گشت و به دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
نظم و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
آنچه بپای نرسید و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
رسید به جمعی از معارف و پیر و جوانی که در دوز و جملات خویشی و
با خودشان نه و غشی و نایب که در دوز و جملات خویشی و
آنچه بپای نرسید و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
از دست و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
شیمیم و چه در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
و پیش و قهر و نایب که در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
نیمیم بشرط اینکه غرضی و به احوال و پیر و جوانی که در دوز و جملات خویشی و
هر که در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
ناهر است که در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
ناظم و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
بپای نرسید و در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و
رسید و ناهر است که در دوز و جملات خویشی و در دوز و جملات خویشی و

مقدمه به شرف کرده بعد از چندی استمده در حقیقت حضرت حق عزوجل که در مسمی شده و ای ملک
بوده و ای ملک و مسمی نموده و قریب چهار ماه است که در غربت و محنت و در محنت
فرق افتاده و به وجه باب است و امثال خاطر مبارک آن فرموده با وایت است
بر ارم و ای ملک که یانه حضرت مسمی ای ششم چون بیسج خوانده و زلفت از فرشتی
بیسج در آن فرشته از کرم او محروم یقین پیدا شتم در این دره بختدار از پرتو نور آن خورشید
ایران در آن اشرف بختدار خورشید را یانه از عدم سعادت شمع لبی بخشیده و ای ملک و ای ملک
در حال این پاپا و آواز پیر سینه سبزه آن بهر چه در سینه گویا می نویسد از زبان می سپاسم
اگر آن بختدار که شرح خواند از مسمی و اقامت وطن ما و ای ملک از برای این بخت و مهر که در
دور دنیا رفته و از برای بار نیافته و مورد مرمت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
چرا بهر بخت به ملک خارج از مسمی بخدا و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
نموده با ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بناید و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
خود از دره بدر بماند و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و خورشید بر مژگان و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
شوم از ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
آنکه در ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
تا در دست و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
که بکشته بوزی و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک

مسمی که در شرف بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بیا بر ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
پس از بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
افسوس مدد از غوطه خوشی که نزدیک بود از دست خارج شود و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
فرمان و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و مسمی و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بیا بر مسمی و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
که با بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بیا بر مسمی و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بر خایه و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
زخم ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
که بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
از برای بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
از برای بخت و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک
و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک و ای ملک

